

A photograph of a misty landscape at sunrise or sunset. The sun is low on the horizon, creating a bright glow and lens flare. Several trees are silhouetted against the light, and a field of green plants is in the foreground. The sky is a pale, hazy blue.

Wiebe Post

Mythica

Wiebe Post

Mythica

VOORWOORD

Vanwege zijn psychische handicap heeft de auteur Wiebe Post (1964) veel medicatie die zijn concentratie verminderen. Toch is Mythica al zijn derde boek dit jaar, na In Concert en Play. Vermoedelijk is hij de enige schrijver die zelf meer schrijft dan boeken van anderen leest.

Mythica gaat over een mythische droomwereld en wijkt daarmee af van de eerdere boeken die fictief zijn. Na 40 jaar bereikt Peter de droomwereld Mythica. Veel mensen dromen ervan, maar er zijn slechts enkelen die de droomwereld bereiken. De inwoners in Mythica zien Peter als de ware, hij moet hun land redden.

Zowel de monarchie als Mythica zelf zijn in gevaar. Hij wordt gesteund door Marina, tevens zijn collega en geliefde in de dop en enkele vrienden die ze op doen tijdens hun tocht naar het oosten, maar Peter wordt ook gedwarsboomd.

Het boek is geïnspireerd door De Talisman van Stephen King en Peter Straub, maar de auteur gaat zoveel mogelijk de weg die hij zelf voor ogen heeft.

Mythica

Het leven begint pas op je veertigste, zeggen ze dan. Aan het begin van dit verhaal zou Peter, een 40-jarige man uit het zuiden van Londen, zijn schouders ophalen bij deze woorden. Hij werkt als administratief medewerker bij een verzekeringskantoor. Hoewel de administratieve werkzaamheden afnemen door de toenemende automatisering, werkt hij al jaren op dit kantoor. Twee jaar geleden is Peter gescheiden van zijn vrouw. Ze hebben twee kinderen: Cynthia is 19 en Glenn is 17 jaar. Ze komen om het weekend bij hem logeren, maar dit verloopt niet erg soepel, hoe Peter zijn best ook doet. Zijn plaats in het gezin is ingenomen door een sportwagen verkoper, die ook gek is op snelle auto's. Zijn ex-vrouw heeft zich eerder aangepast aan de nieuwe situatie dan Peter: hij is al twee jaar alleen.

Peter heeft een hoge prikkelgevoeligheid. Vroeger woonde hij schuin tegenover een basisschool. Als de kinderen dan pauze hadden hoorde Peter alle geluiden van het plein door elkaar, zonder ze goed te kunnen plaatsen. Gelukkig woonde hij nu op een voor hem betere plaats.

Op zijn werk was hij door de jaren heen allround geworden. Hij heeft een hele leuke en mooie collega Marina.

Zij komt oorspronkelijk uit Frankrijk. Echt een mooie dame, modieus gekleed met een prachtig bos zwart haar. Ook zij woont in Londen. Marina was vroeger al gescheiden en had geen kinderen. Ze had besloten een nieuw leven op te bouwen in Amerika, ver van haar ex-man die haar destijds mishandelde. Marina was ook de enige collega waar Peter goed mee onderweg kon.

Peter vermoedde dat Marina wat angstig was om weer een relatie aan te gaan. Ook Peter zat niet te wachten op 'hurt feelings', die had hij al genoeg gehad.

Soms sliep Peter diep en op het moment dat hij wakker werd, waren er even een paar seconden waarvan hij zich niet bewust was waar hij was. Toen hij beseftte dat hij zich gewoon in zijn rituele dagritme bevond, was hij teleurgesteld. Hij wilde wel in een droomtoestand blijven.

Peter had Marina wel eens gehoord over yoga en zelfhypnose, zonder dat ze er echt veel over vertelde.

Peter is handig met het gebruiken van programma's op zijn computer. Hij had zich verdiept in zelfhypnose en een aantal audio bestanden gedownload. Hij wilde dat onbewuste stukje van de droomwereld bewust maken en er zien te blijven.

De dag eindigde normaal en toen Peter thuis kwam en zijn dingen had gedaan, stond er 22.00 uur op de klok. Tijd om zijn eerste zelfhypnose toe te laten, of toe te passen. Hij sloot de gordijnen van de slaapkamer en zijn maakte zich klaar om naar bed te gaan. Peter had de audio opnamen op een mp3 speler gezet. Hij luisterde en zocht een stem uit die hij aangenaam vond klinken. Ook moest het liedje in mp3 formaat niet te kort duren, dan zou hij nog wakker zijn voor het effect had. Peter zette zijn wekker en deed zijn mp3-speler op zijn hoofd. De lamp ging uit. Hij werd toegesproken tot een rustgevende stem die vertelde dat deze zelfhypnose zijn zelfbeeld zou verbeteren, dat hij alles los moest laten en...

Peter arriveerde op een prachtig groen van een soort mosachtig gras, met een verende werking.

Hij hoorde achter zich golven van het water op de kust krullen. Hij ademde de zuivere lucht diep in.

De lucht rook heerlijk schoon. Het was ook donker. Het voelde frisjes aan nu de herfst in aantocht was. Peter keek naar zijn kleding. Zijn lichtblauwe jeans was nu een katoenen lichtblauwe broek en zijn shirt met Adidas merkreclame was een katoenen shirt geworden zonder opdruk. Zijn Nike schoenen, geschikt voor het wandelen bestonden nu uit stevige wandelschoenen. Dit moest de droomwereld zijn besepte Peter. Hij besloot op verkenning te gaan en het pad een stukje te volgen.

Aan de rechterkant was het heuvelachtig en er groeiden veel bomen. Aan de linkerkant van het pad was de grond begroeid met prachtige varens en andere mooie struiken. 'Tring', 'Tring'. De telefoon van Peters smartphone ging af en hij was meteen klaarwakker. Hij werd uit zijn mooie droom gerukt.

"Hallo, met Peter". De stem aan de andere kant: "Met Bas, je baas. Je moet de rest van de week overwerken. We krijgen volgende week maandag een onverwachte controle. Zoveel mogelijk lopende zaken moeten worden afgerond." Een onverwachte controle?" Ik heb zo mijn bronnen", zei z'n baas Bas. Peter vond het vreemd: voor het eerst in dromenland en dan belt zijn baas om 22.30 uur naar zijn telefoon en onderbreekt zijn eerste tocht. Wie belt er nog om 22.30 uur? Bij elk gesprek met Peter voegde Bas de woorden 'je baas' toe, alsof Peter de functie van Bas vergeten was.

Peter beseft dat het hem gelukt was om een droomwereld te bereiken. Hij had misschien 50 of 100 meter afgelegd, maar het was er zo mooi. Zijn kleren leken eenvoudig. Geen sponsoring in de droomwereld. Mensen of dieren had hij nog niet gezien.

Toen hij vertrok was het donker en toen hij arriveerde in dromenland was het ook daar duister. Hij had op dat moment geen idee dat hij uiteindelijk de droomwereld moest redden. Hij was er nog maar net geweest. Hij moest dit met Marina bespreken. Door alle indrukken bleef Peter nog een paar uur wakker, tot 's morgens vroeg zijn wekker op de smartphone afging. Engelsen mogen dan bekend staan als theedrinkers, voor Peter waren twee mokken koffie die hij achterover werkte om weer bij de tijd te zijn. Hij had zich al gewassen en geschoren, iets waar hij niet altijd tijd voor maakte. Vaak liep hij met een stoppelbaard rond. Vervolgens at hij yoghurt en dat was het. Hij zag er naar uit (wanneer niet) om Marina te spreken. Toen Peter de liftdeur wilde openen stond Marina nog in de lift. "Goedemorgen Marina" en "Morgen Peter" volgden tot ze de derde etage van het kantoorgebouw hadden bereikt waar hun afdeling zich bevond. "Wil je straks met mij lunchen, Marina? Ik wil graag iets met je bespreken." Marina stemde toe en die ochtend leek voor Peter maar niet voorbij te gaan. Om 12 uur was de lunchtijd en Marina en Peter zochten in de kantine een plekje voor twee personen.

“Marina, we hebben het eerder over zelfhypnose en een droomwereld gehad,” begon Peter. “Je bent er geweest,” zei Marina. “Ja zei Peter. Wat weet jij van de droomwereld?” Ik vind het niet gemakkelijk om te vertellen (er volgde een pauze van een paar seconden). Toen mijn ex mij mishandelde heb ik de droomwereld ontdekt. Een wereld waar hij niet was. Veel mensen dromen van een droomwereld maar er zijn maar enkelen die er uiteindelijk ook komen. De droomwereld is wat wij er allen van gemaakt hebben, aldus Marina.

Je kunt geen dingen meenemen van hier of daar, alleen heb je in een eenvoudige vorm kleren aan dat heb je vast wel gezien. Het is de aarde op zijn mooist, alsof de tijd er een paar eeuwen heeft stil gestaan. Geen tanks of wapens. Pure rust. Tot voor kort”, zei Marina. “Hoezo tot voor kort?, vroeg Peter zich af. De droomwereld Mythica genoemd loopt gevaar. Vanuit het oosten wordt Mythica bedreigt. Dat moet gestopt worden. Dat jij de droomwereld ontdekt hebt is geen toeval. Jij moet het land redden van zijn ondergang.” “Waarom loopt het gevaar en waarom hebben ze mij nodig? Ik weet er amper iets van”. Wil je me daarbij helpen vervolgde hij?”.

“Ik zal je helpen waar ik kan, maar ik ben nog nooit in het oosten geweest, zei Marina (waarom vertelde ze er nog niet bij). “Ik had je wel eerder over Mythica willen vertellen, maar had je het dan geloofd?” “Nee, dat denk ik niet Marina”, antwoordde Peter.

“Ik moet je nog iets vertellen”, zei Peter. “Ik was gisteravond voor het eerst daar, toen plotseling de telefoon ging. Bas, onze baas, ” grapte Peter. “Ja, en dat wil hij ons goed laten weten, Peter”, zei Marina. “Wat moest hij zo laat?” “Hij zei dat ik moet overwerken en zoveel mogelijk lopende zaken moet afhandelen, omdat we volgende week een ‘onverwachte controle’ krijgen”, gaf Peter aan.

“Gek, tegen mij heeft hij niets gezegd. Ik denk dat hij betrokken is bij een macht strijd in Mythica. Misschien ziet hij gevaar nu jij het ook ontdekt hebt”. In Kingstown ben ik hem vermoedelijk tegen het lijf gelopen, maar hij droeg een jas met capuchon, ik kon zijn gezicht niet zien, maar ik schrok me rot. Volgens mij wil hij ook in Mythica de baas spelen. Mythica is een koninkrijk en die situatie ziet hij graag anders.

“Vanavond moet je dus overwerken?” zegt Marina, terwijl ze een haarlok van haar wang strijkt.

“Helaas wel”, zegt Peter. Misschien kun je daarna nog een paar uur in Mythica verblijven? Gewoon het alarm van je smartphone goed instellen”. “Is het niet vreemd dat we van een alarmklok ontwaken en terugkeren naar hier?,” vroeg Peter zich af.

“Ze brengen mensen al onder hypnose met een zwaaiend klokje, dan werkt een alarm helemaal. Als jij vanavond nu van Queen’s Valley naar Kingstown kan lopen. Ik ben ik Kingstown en moet wat pijlen maken. Geen buskruit in Mythica. Er wacht ons een lange reis naar het oosten om deze wereld te redden. Meer mensen zullen hulp aanbieden, maar we moeten voorzichtig zijn om de juiste mensen mee te nemen. Het is alles of niets”. Marina haar kracht was dat ze soms een stukje in de toekomst kon zien, of visioenen had die op waarheid berustten. Peter was wat blij met haar gezelschap: ‘beauty with brains’.

Na een hele dag werken ging Peter, een paar uren later dan de vorige keer, zich concentreren op zelfhypnose, met een blik op dromenland. Het lukte Peter niet om Mythica te bereiken. Alles wat Marina tegen hem gezegd had spookte in zijn hoofd. Hij kon niet tot rust komen. Net een nieuwe wereld ontdekt en dan wordt hij zo’n beetje verantwoordelijk gehouden voor de strijd tegen tegenstanders die hij niet eens kent. Of is zijn baas er één ervan?

Peter bleef nog twee uren wakker, zijn hoofd had overuren gemaakt op het werk en vanwege Mythica. Gelukkig was het bijna weekend. Alleen vrijdag nog te gaan.

Vrijdagmorgen ging, voor Peter veel te vroeg, het alarm af. Hij zette een halve pot koffie en stapte onder de douche.

Hij was vermoeid van het lange werken (net goed dacht zijn baas misschien?) en pas na twee bekers koffie kwam hij wat bij. Hij kwam een kwartier te laat aan op zijn kantoor maar dat viel alleen Marina op. "Wat ben je laat," van Marina is dan ook logisch. Peter keek om zich heen en zijn collega's waren druk aan het werk. "Na alles van de droomwereld en het overwerken hier vond ik niet de rust die ik nodig had. Ik heb Mythica niet kunnen bereiken". En vandaag moest hij weer overwerken.

Marina: "Ik zeg tegen de baas dat je in de namiddag een wortelkanaal behandeling moet hebben bij de tandarts. Ik ga dan het overwerk verzorgen."

Hij kan dit niet weigeren. Ik heb acht pijlen met een koker weten te maken. Er moeten meer bij voor de gevaren die we ongetwijfeld tegen zullen komen."

Baas Bas stapte het kantoor binnen en liep richting Marina en Peter. “Welke gevaren?” “Door de binnenstad hier naar toe,” zei Peter. Alle andere werknemers keken even op, maar toen Bas in hun richting keek gingen ze snel weer aan het werk. Bas kon moeilijk nee zeggen tegen het voorstel van Marina en Peter deed er een schepje bovenop door om een aspirine te vragen. “Ik ben geen apotheek,” brieste Bas en liep kwaad weg als een wilde stier.

De dag verliep verder zonder incidenten. Tegen vier uur ruimde Peter zijn bureau op. Hij hoopte om vijf of zes uur op het droomeiland aan te komen, gedeeltelijk nog in het daglicht. Peter moest lopend de afstand van Queen’s Valley naar Kingstown afleggen, de plaats waar de droomversie van Marina zich ook bevond. Marina zou extra op het kantoor werken in die tijd. Peter zou na afloop of zaterdagochtend verslag uitbrengen van zijn trip.

Eenmaal thuis besloot Peter geen koffie te maken, maar een vroeg avondmaal.

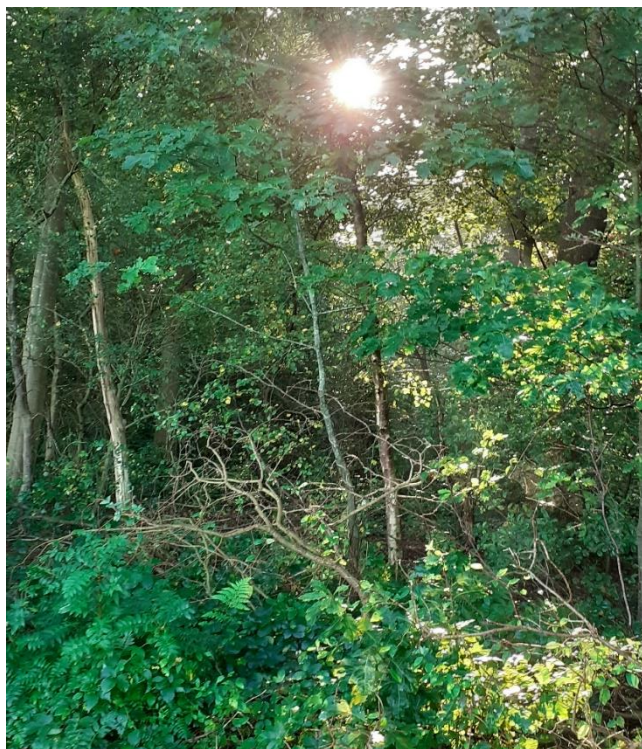
Hij bakte pannenkoeken genoeg voor twee dagen en at er drie op. Hij deed zijn jas aan, ging naar de slaapkamer en plaatste zijn mp3-speler op zijn hoofd.

Bij de transmissie zou de mp3-speler op het kussen blijven liggen. Volgens Marina zou hij op dezelfde plek arriveren, als waar hij de droomwereld eerder die week verlaten had. Peter startte met het afspelen van een geluidsbestand.

'Welkom bij deze zelfhypnose met als doel verbetering van het zelfbeeld. Zorg dat je veilig en verantwoord op je bed ligt, want er volgen krachtige suggesties. Denk aan een mooie plaats en doe je ogen dicht. We gaan zo in gedachten naar die plaats. Voel welke lichaamsdelen ontspannen zijn. Probeer ze allemaal te ontspannen en breng je gedachten tot rust. Deze oefening beloont je met een positieve ervaring. Zie de plaats voor je en bij 0 arriveer je op deze stek. 5, 4, 3, 2, 1,0.'

Toen Peter aankwam op Mythica scheen de zon nog laag, hij was ruim 50 meter verwijderd van het beginpunt. Hij kon de golven op het strand nog horen. Bij de landingsplaats zag hij twee mannen en een vrouw. Hij kende ze niet en wilde doorlopen. Ze staken alle drie hun hand op.

Peter deed hetzelfde. Er waren meer mensen die dus nieuw waren in Mythica.

Peter draaide zich om en de zon scheen in zijn gezicht. Hij hield zijn hand voor zijn ogen om in de verte te kunnen turen. Hoewel er geen wolkje aan de lucht was begon het te motregen.

"De ware", riep de langste man van het gezelschap achter zich. Ze waren hem nu tot op 10-15 meter genaderd. "Waarom liet je het regenen?" vroeg Tom.

Peter had niet het idee waar ze het over hadden en maakte een grapje om zich ervan af te maken. "De varens konden wel wat regen gebruiken", vervolgde hij. "Ik ben Tom", zei de langste, "zij is Annie en dat is Ralph." Het drietal waren afkomstig uit verschillende staten van de VS. Ze waren net aangekomen en alle drie herkenden ze hem. Er was nog een overeenkomst: alle drie waren ze zo rond de 30 jaar, schatte Peter in. Maar dat kon toeval zijn.

"Ik moet naar de eerste de beste plaats: Kingstown. Hebben jullie zin om mij te vergezellen?". "Dat zou een eer zijn, zei Annie. Laten we gaan". Annie was dan klein van stuk maar had de pas er goed in. Ralph wees naar links waar drie oranje kikker achtige wezens het struikgewas in doken voor ze verpletterd zouden worden de voeten van iemand van het kwartet. Een paar honderd meter verder hoorden ze geritsel tussen de bladeren.

Een grote slang versiert met allemaal ringen slingerde zich het pad op. De slang stopte midden op het pad, stak zijn kop op en keek naar het viertal.

Het was net alsof hij zijn kansen aan het incalculeren was. Vervolgens verdween de slang aan de andere kant in de struiken.

Met de diversiteit van de vaak onbekende flora en fauna is het moeilijk in te schatten wat gevaarlijk is of niet.

Aan de rechterkant van het pad zagen ze in de verte een wegbewijzeringsbord staan, maar het bord was nog te ver om de tekst te kunnen lezen. Toen ze dichterbij waren, konden ze de tekst wel lezen: Kingstown 3. Of die 3 nu miles of kilometers waren wisten ze nog niet. Het bleken miles te zijn.

Op een gegeven moment stopte Ralph en wees naar enorme voetafdrukken in het zand.

"Ik zat vroeger bij de padvinders, ik kan goed sporen lezen." "Wat voor sporen zijn dit dan, vroeg Tom zich af?" "Een olifant met zes poten," antwoordde Ralph. Tom, Annie, Marina en Peter lagen in een deuk, maar Ralph kon de humor er niet van in zien. Het kwartet liep verder. Ze naderden Kingstown, de hoofdstad van Mythica. In de verte zagen ze een weg die loodrecht op hun pad stond. Vanaf rechts zagen ze een olifant naar links lopen.

Het beest had...zes poten en twee passagiers. "Sorry Ralph, je had gelijk," zei Peter.

Ralph knikte instemmend. "Ja sorry," zei Annie, je bent een goede padvinder. Alleen Tom zei niets.

Het pad kwam uit op een weg in Kingstown. Ze konden rechtsaf en linksaf. Ze liepen over de kasseien en zagen nu voor het eerst ook andere mensen. Ook deze mensen waren gekleed in sobere kleding.

Er werd ook gegroet. Peter wist dat Marina bij een kledingwinkel werkte en vanaf daar was overgegaan naar de gewone wereld. Ze zagen diverse winkels, vooral met kleding en schoenen. Jassen werden het meeste aangeboden. Want wie trekt nu eerst de jas aan om vanaf bed over te gaan naar hier?

Uit een café kwam luidruchtig kabaal en een stukje verder zagen ze vijf olifanten met zes poten zich tegoed doen aan mals gras. Hun werktijd bij het taxibedrijf van Mythica zat er op. De straten in Kingstown liepen in de rondte, allemaal betegeld met kasseien. Het viertal liep over de buitenste ring aan de linkerkant van de weg.

Kaarsen zorgden voor de verlichting langs de route. Nadat ze links de bocht om waren gelopen stond er een grotere groene winkel met de tekst 'kleding'.

Er was nog een kleiner bordje met 'eerst voeten vegen'. Peter vond dat wel hilarisch. Bang dat het vloerkleed in een droomwereld vies werd.

Peter richtte zich tot het drietal en toen hij zei "hartelijk bedankt voor jullie gezelschap", kon hij nog net zien hoe Annie voor hun verdween in het niets. Het is ook tijd voor mij", zei Ralph en flitste ook weg. "Tot ooit", zei Tom en zijn gestalte verdween van Mythica. Blijkbaar hadden ze het alarm op hetzelfde het tijdstip gezet.

Peter voelde nog niet de drang om over te gaan. Hoewel hij geen Mythica geld had, als dat nodig was, besloot hij het café te bezoeken. Met zijn handen bracht hij zijn donkerblonde haren wat in model en stapte het café binnen. Toen hij binnen liep was het doodstil. Je kon een speld horen vallen. Peter keek om zich heen. Links zaten vier man aan tafel te kaarten. Rechts zaten nog twee aan een tafel en er zaten nog enkele klanten aan de bar. Peter liep richting de bar en de barkeeper.

"Ik wil graag een biertje, maar waar betalen jullie mee?" "Pennies", zei de barkeeper. Alleen pennies.

"Mag ik een biertje later betalen?," vroeg Peter aan de barkeeper. "Omdat jij het bent, we hebben je nodig".

De barkeeper tapte een biertje en zette die vlak voor Peter neer. "De ware wil gratis drinken", klonk het vanaf de tafel waar gekaart werd. "Goed gezegd boss", zei de persoon naast hem. De persoon die sprak had een capuchon op, van zijn gezicht was alleen een schaduw zichtbaar. Hoe noemden ze hem? Boss? Hij had iets van zijn baas Bas.

De aandacht die op Peter gericht was, verdween gelukkig. Er werd weer gepraat. Peter genoot van het gerstenat. Het was het lekkerste biertje dat hij ooit geproefd had. Ook Peter voelde dat zijn tijd om terug te gaan naderde.

Overgaan in het café met Boss erbij leek hem geen goed idee. Hij bedankte de barkeeper en liep het café uit. Hij had niet genoeg tijd om weer in de kledingwinkel te komen. In de bocht naar rechts ging hij over bij een kapperszaak.

Peter belandde in zijn bed, de mp3 speler lag er nog. Het was al laat.

Te laat om Marina te bellen bedacht hij zich. Hij besloot een app te sturen. 'Lieve Marina. Ben in Kingstown. Kun je morgen hier ook afspreken en zo ja, hoe laat?'

Het was inderdaad te laat want er volgde geen antwoord.

Toen Peter zaterdagochtend wakker werd, was er al een app van Marina. 'Bel mij z.s.m.' Peter belde direct. Marina was blij te horen dat Peter in Kingstown was aangekomen. Bovendien had hij nieuwe vrienden opgedaan. Hoe betrouwbaar ze waren dat moest nog blijken. "We zouden vandaag geld kunnen gaan verdienen en Kingstown kunnen verkennen". Dat klonk als muziek in Peters oren. Hij kon niet nog eens het café gratis bezoeken.

"Weet je waar ik woon?" vroeg Marina. Peter begon nu te blozen. Hij had Marina's huis al eens opgezocht en hij hoopte haar te zien, maar dat gebeurde toen niet. "In het noordwesten toch?" vervolgde Peter. "Ja klopt, om één uur?"

Dat vond Peter prima, dat gaf hem tijd om de mp3 speler op te laden, zich te douchen en nog een broodje te nemen.

Om 12 jaar vertrok Peter op zijn ebike helemaal naar het noorden van Londen. Het was zaterdag en het zou druk kunnen zijn, maar het was ook middagpauze zodat het iets meeviel wat drukte betreft. De accu van de ebike had genoeg stroom voor een retourtje Marina.

Vlak na één uur arriveerde hij bij het mooie vrijstaande huis van Marina. Peter zoende haar op de wang en Marina wees naar boven. "Hierlangs". Ze gingen de trap op en kwamen uit op de overloop met drie kamers. Marina ging rechtsaf naar de grootste slaapkamer en ging op het bed liggen. Ze sloeg op de plek naast haar als teken voor Peter om daar te gaan leggen.

Peter vond het jammer dat er geen andere reden dan Mythica was om naast Matina op bed te liggen. "Ben je er klaar voor?" zei Marina. Ze was opgestaan om een opname van cd te laten horen. "Ja, hoor. Ik zie je zo".

De opname op cd was voor Peter nieuw, maar het was met een rustige vrouwenstem ingesproken. Waar had ze het over, positieve suggestie en....

Marina kwam terecht in de kledingwinkel. Peter had haar al verteld dat hij bij de kapperszaak over was gegaan en naar haar toe zou komen. Toen Peter overging passeerde er net een zesvoetige olifant, die schrok van Peter zijn plotselinge verschijning en gooide zijn voorste twee poten omhoog. Gelukkig voor Peter te veraf om hem te raken, maar met als gevolg wel een stofwolk en de schrik in de benen.

Toen hij bij de kledingzaak aankwam waar Marina wel eens werkte, stond Marina al buiten te zwaaien. Ze had een staartje in het haar gedaan.

Alle personeelsleden van de kledingwinkel had een kluisje. Marina liet die van haar zien. Ze moest het nummer 704 onthouden en het sleuteltje verstoppen. Die kan immers niet mee. De inhoud uit de kluis bestond uit een boog, acht pijlen en 24 pennies. Marina had geregeld dat ze bij het café konden werken.

Marina had in het café daar ook wel eens alleen gewerkt, maar dat had ze soms last van opdringerige mannen.

Die sloegen haar soms tegen haar achterwerk. Het was die middag gezellig druk in het café.

Voor Peter waren er veel nieuwe gezichten en gelukkig eigenlijk maar. Hij schaamde zich ervoor dat hij de vorige keer door zijn status 'de ware' een gratis biertje had verworven.

Marina bleef zoveel mogelijk achter de bar en weg van de tafels met soms aangeschoten klanten en liet Peter hen bedienen. Zij bediende de klanten achter de bar.

Ze zouden tot vier uur werken en er elk 20 pennies mee verdienen. Onverwacht om kwart voor vier kwam er een man door de klapdeuren naar binnen, met capuchon en zijn gezicht was onherkenbaar door de schaduw van de capuchon. Peter en Marina schrokken toen ze Boss (of Bas?) zagen. De man kwam langs de bar en liep op een tafel af. De vier personen die daar al zaten, maakten dat ze wegwamen. Toen Peter naar hem toeging om de bestelling op te nemen, zei de boss: "als je veel geld wilt verdienen moet je overwerken". Peter zei niets, maar zette een bier op de tafel van de verborgen gast.

Om die tijd kwam ook Hank, de eigenaar binnen die het tweetal hartelijk dankte en elk 20 pennies betaalde. “Je hoeft niet rijk te zijn in de droomwereld, maar je moet je wel kunnen redden” zei Marina.

Peter bekeek zijn salaris in de vorm van munten en zag de koning afgebeeld op zijn eerst verdiende pennies.

“Er is ook een bank in Kingstown, laten we daar naar toe gaan. Dan kun jij je spullen ook kwijt”, zei Marina.

Vanaf Queen’s Valley was Peter linksaf gegaan richting café en kledingwinkels. Nu liepen ze terug en passeerden de afslag.

Ook hier stonden wel wat gebouwen en ook huizen. Eenmaal aangekomen bij de bank, liet Marina een kluis zien. Peter deed z’n pennies in de kluis, verder had hij nog geen andere bezittingen die hij niet mee kon nemen, maar de kluis zou vast wel van pas komen. Marina had haar sleutel al bij de winkel verstopt. Peter observeerde een tuin, waar een steen lag. Hij lag de steen aan de kant en groef met zijn hand een kuiltje. In dat kuiltje stopte hij de sleutel en de steen lag er bovenop.

Marina wilde Peter meer van Kingstown laten zien. Achter de bank was een plein met een paleis. Het paleis stond er eenzaam en verlaten bij. Er waren ook vier gezichten als beeldhouwwerk gemaakt. Peter bekeek ze één voor één.

De koning met baard herkende hij van de pennies die hij die dag had verdiend. Naast hem de koningin, dan nog een vrije jonge afbeelding, dat moest de prins wel zijn. Toen Peter het beeld naast de prins aanschouwde schrok hij zich rot. Het moest een prinses zijn, maar leek ze op zijn vrouw vroeger of nee, het was zijn dochter... Beelden worden vaak van overledenen gemaakt, Peter wilde direct weten hoe het met dochter Cynthia was gegaan en zonder alarm (dit alarm was veel erger) en Peter transformeerde zich weer tot aardbewoner, op het bed van Marina.

Peter besloot een taxi te nemen. Hij had geen geduld om op de fiets te gaan. Hij belde naar zijn ex-vrouw met het bericht dat hij Cynthia wilde zien.

Zijn vrouw was verbaasd en reageerde met: "het is jouw weekend helemaal niet". Peter vertelde dat hij Cynthia als beeld had gezien. "In Londen?," reageerde zijn vrouw, "nee op het web".

Het duurde niet lang tot de taxi kwam die Peter afzette bij het huis van zijn vrouw, of beter gezegd: zijn vorige huis. Haar vriend was de sportauto aan het poetsen en had geen oog voor Peter.

Eenmaal binnen ging hij naar boven, naar de slaapkamer van Cynthia. Zij was door haar moeder al gewaarschuwd. "Cynthia", zuchtte Peter. Ik hoef je vast niet te vertellen wat Mythica is? "Ik zag jou daar afgebeeld in steen als prinses. "Waarom heb je mij nooit iets verteld en waarom ben je van steen?" Cynthia zei: "jullie hadden veel ruzie voor dat jullie uit elkaar gingen. In die tijd voelde ik mij in het dromenland Mythica meer op mijn gemak. Ik heb daar de prins leren kennen en we zijn getrouwd, zodat ik prinses werd. Opstandelingen hebben eerst de koning en koningin vermoord in Kingstown, en toen de prins en ik in North Palace".

We hebben onze baby meegegeven aan een lakei uit Kingstown, om het te beschermen. De opstandelingen kwamen met steekwapens en voor ons was het te laat.

Meer weet ik niet omdat ik daar dood ben. Als je dood gaat in Mythica kun je niet terugkeren. Ik heb het vaak tevergeefs geprobeerd.

“Dus de baby is alleen in Mythics geboren?” “Ja, het is eigenlijk de eerste echte inwoner. Baby’s kunnen niet heen en weer reizen. Ze weten niet waar naar toe.” Zien ze jou nu als redder?” vroeg Cynthia. Want jij bent de opa van de baby.”

“Ze zien me inderdaad als de ware maar ik wist niet waarom”.

“Als ik je dit een maand geleden had verteld, had je me dan geloofd? “Nee, eerlijk gezegd niet”.

Peter had die dag pennies verdiend en zijn dochter in steen zien afgebeeld, maar was nu gerust gesteld.

Wat voor verrassingen had Mythica nog meer in petto? Peter besloot met de taxi naar zijn huis te reizen, toen hij aankwam stond er een blauwe Renault voor de deur. Dat moest Marina zijn. En het was Marina, hij nodigde haar uit in zijn woning. Peter vertelde Marina over zijn dochter in steen, zijn bezoek aan Cynthia en de uitverkorene.

Marina zei ook: “Bas de boss”, zonder monarchie kan hij de macht overnemen.

“Maar er is nog een baby en Bas weet dat. De zoektocht is al begonnen, ik voel het.

Er is niet alleen gevaar uit het oosten: er is dubbel gevaar,” vervolgde Marina. Peter bestelde twee pizza’s en later lagen ze samen op bed. Niet om over te gaan maar om de liefde te bedrijven.

Bas the boss. Het klinkt bijna hetzelfde. Bas had een hbo-opleiding management gevolgd.

Hij kreeg een functie in de hogere sferen van het verzekeringswezen. Hij likte naar boven en schopte naar onderen tot hij algemeen directeur was van een florissant bedrijf. Helaas moest hij best inkrimpen door toenemende concurrentie en automatisering die steeds meer ten koste ging van mankracht.

Bas was niet bij toeval in Mythica beland zoals de anderen: hij hoefde niet eens te zoeken in zijn dromen naar het beloofde land. Hij kon zonder alarm heen en weer switchen en heeft daarmee een voorsprong op anderen. Hij beloofde zijn gevolg hogere functies in de nieuw te vormen republiek.

Bas hield zijn handen schoon toen eerst de koning en koningin werden vermoord en daarna het prinselijk paar.

Bas had soms de gave om te voelen waar mensen zich bevinden, maar in het geval van de baby had hij geen idee over de verblijfplaats.

In werkelijkheid had een lakei de baby overgebracht naar een verre en veilige plaats.

Op die plaats zorgde een 33-jarige vrouw voor de baby tot het 18 zou worden en tot koningin zou worden gekroond, tenzij iemand zou opstaan als 'de ware' en aan het bewind staan tot de baby 18 werd en zijn plaats over zou nemen.

Zondagochtend waren Peter en Marina al vroeg wakker. Er speelde zoveel door hun hoofd van de dag ervoor en wat er nog komen ging. Ze genoten van de thee en koffie en stapten één voor één onder de douche.

Tijdens de lunch besloten ze plannen te maken. Peter kwam met het idee een hengel te maken, voor hun tocht naar het oosten konden ze dan in hun eigen onderhoud voorzien. Peter had toen nog geen idee wat voor vissen er allemaal in Mythica zouden zwemmen. Samen met de boog en pijlen van Marina zouden ze genoeg eten kunnen vinden. Er waren beekjes en meertjes met schoon water op diverse plaatsen.

Volgens Marina was de beste stap om naar Witch Hunt te reizen. Daar woont een heks die de toekomst kan voorspellen, zo luidt de legende. Misschien kon zij hun op het goede spoor brengen en misschien ook informatie geven over de baby prinses. Witch Hunt lag ten zuidoosten van Ghost Town. In Ghost Town zijn de prins en prinses afgeslacht, sindsdien is het net alsof er schimmen zich 's nachts bewegen door Ghost Town. Dit gaat samen met geschreeuw, zodat Ghost Town de nieuwe naam werd van deze plaats.

Het eerste wat Peter aanschouwde waren de beelden van de Koninklijke familie.

Toen Peter bij Marina aankwam had die al een zesvoetig olifant gecharterd. Geen overbodige luxe voor hun lange reis naar Witch Hunt.

Het tweetal vertrok richting Witch Hunt, Marina voorop en Peter achterop. Deze plaats ligt tussen Ghost Town en Southpoint in het zuiden. Er liep een zandpad naar Witch Hunt, dat kon eigenlijk niet missen. Voor lange tijd waren ze de enige zichtbare reizigers tot er in de verte ook iemand zichtbaar was, die hun naderde.

Het bleek Tom te zijn, die Peter had ontmoet bij het beginpunt, samen met Annie en Ralph. Ze groeten elkaar en vroegen Tom waar hij geweest was. Tom vertelde dat hij net uit Witch Hunt kwam. Daar woonde iemand die zijn handen kon lezen. Dat zou de heks moeten zijn. Tom vertelde dat ze woensdag op reis moesten naar het oosten, omdat het daar “vurig” was. Peter en Marina haalden hun schouders op. Tom had Annie twee dagen geleden nog gezien en Ralph dezelfde dag nog. “Hoe kom je bij woensdag? We gaan ook naar Witch Hunt voor advies, maar ik verwacht dan ook dat we snel op reis moeten naar het oosten”, zei Peter.

Tom ging verder richting de hoofdstad en Marina en Peter reisden naar Witch Hunt.

Na een minuut of tien reizen zagen ze plotseling een jachtluipaard die veel had van een reuzenkat. Het beest stond midden op het pad. Marina stopte de zesvoeter, greep haar boog en pakte een pijl. Ze spande haar boog en vuurde haar pijl recht op het beest af.

De pijl doorboorde de staart van het beest, die geschrokken van het pad af ging om dekking te zoeken. "Hoe kreeg je dat voor elkaar, zei Peter. Ik wist niet dat je zo goed kon schieten?" Marina: "Gewoon ik richtte tussen de ogen, maar de pijl ging door de staart..." Tot aan Witch Hunt kwamen ze verder geen obstakels tegen.

Het tweetal wist niet waar de heks precies woonde, ze verwachtten wel een zoektocht door het kleine plaatsje. Maar dat viel mee. Al bij het tweede huis van de rechterkant stond een bezem tegen de woning. Hier zou ongetwijfeld de heks wonen. De heks liep net de hoek om, alsof ze wist dat ze gasten had. "Eerst thee," zei de heks tegen haar nieuwe gasten. Brandnetel thee eigen recept. Na hun reis smaakte de thee uitstekend.

Marina vroeg: "hoe ver kunt u vliegen met de bezemsteel?". De heks antwoordde: "ik ben geen heks, die bezem is om de stoep schoon te houden.

Mijn grootmoeder en moeder waren heksen. In die tijd werden ze opgejaagd. Ik kan alleen maar handen lezen." Kunt u mijn handen lezen?," vroeg Marina. De vrouw pakte haar hand en zij vervolgens: "Jij hebt een goed hart. Bedenk in welk leven je gelukkig wilt zijn". De oude vrouw bedoelde vast de twee werelden waarin ze leefden. Toen ze Peters hand las leek ze te schrikken. "Jij moet samen met haar Mythica redden. Dat is nogal wat. Er is niet één gevaar hier, maar twee. Je hebt een gave die je niet gebruikt en zelf misschien nog niet weet. Die gave heb je hard nodig." "Weet u waar de kleine prinses is?" vroeg Marina. Als ik het vertel breng ik jullie en de baby in gevaar. De baby is veilig. Jullie weten nu genoeg, spring maar op de olifant". Marina en Peter zaten op de olifant en keken afwachting naar de oude vrouw.

Zij zei: "Ogen vijf seconden dichthouden en onthoudt: ik ben geen heks maar kan wel heksen. Woensdag begint jullie reis".

Als een tornado verdween het tweetal uit Witch Hunt en kwamen ze weer op het zandpad terecht richting Kingstown.

Zo halverwege de reis liep de jachtluipaard – of wat er op lijkt – weer op het zandpad, met de pijl nog door de staart.

Toen Marina stopte om pijl en boog te pakken zag het beest de bui hangen en verdween tussen de bomen.

Marina en Peter hadden hun weekend ten volle benut. Toch liepen ze ook met vraagtekens in hun gedachten.

Marina die moest kiezen waar ze gelukkig wilde zijn en Peter over 'de gave' die hij zou bezitten. Hoe kwam de waarzegster bij woensdag?

Ze hadden een paar dagen om hun groep te vormen. Tom, Ralph en Annie moesten eigenlijk mee. Marina wilde een oproep plaatsen. Met inkt schreef ze op papier:

Annie, Ralph en Tom

Woensdag zonopkomst

Reis richting zon

De oproep kwam op de deur van de kledingwinkel te hangen, op de deur van het café, en bij de kluisjes van de bank. Ze waren zich bewust van het feit dat iedereen deze oproep kon lezen. Maar op deze manier hadden de betrokkenen nog enkele dagen tijd om zich voor te bereiden.

Peter ging met Marina mee om de boog met pijlen terug te brengen en wat kleingeld over gehouden van de taxi weer in haar kluis te stoppen. Het was hun tijd weer terug te keren.

Peter en Marina belandden weer op Peters bed. Peter vroeg of Marina zin had om te blijven eten, maar dit keer koos Marina voor een vertrek naar huis. Ze spraken af Bas Baas te vragen of ze beiden woensdag vrij konden krijgen.

Op maandag waren ze tijdig aanwezig en natuurlijk moest baas Bas even langs hun bureau lopen. Niet uit belangstelling, maar even de neus op de feiten drukken. “Dus woensdag een reisje naar het oosten”, opende Bas. “Nu u het zegt, wij willen woensdag graag vrij hebben”, begon Marina. “Ik kan geen twee mensen missen op één dag”, zei Bas.

De woorden van Bas hadden ze eigenlijk wel verwacht, hij zou alles doen om de missie te dwarsbomen. “Laten we ons vanavond voorbereiden, jij moet nog een hengel maken, ik meer pijlen en we moeten een alternatief vinden om toch woensdag zonsopkomst te kunnen reizen”. Ze spraken een tijd af in de vroege avond.

Karel is een succesvolle vertegenwoordiger van een software fabrikant. Hij was uiterst succesvol met zijn baan. Minder met zijn gezin: hij was gescheiden en had drie kinderen, die bij zijn ex-vrouw wonen. Karel was in Mythica in hetzelfde tijdperk als Marina. Bas was er toen al.

Karel was de adjudant van Bas, maar vaak was hij in het begin niet aanwezig. Dit, omdat zijn eigen leven zeker zo mooi was als zijn leven in de droomwereld. Na de scheiding was hij meer en meer op Mythica te vinden.

Hij had Marina wegwijds gemaakt toen ze net kwam kijken. Toen ze op een bankje zaten en hij Marina probeerde te zoenen, schudde Marina van nee. Deze afwijzing kon hij eigenlijk niet verdragen, omdat hij (in zijn ogen) zoveel voor haar had gedaan. Daarna verwaterde het contact.

Karel was op maandag in Kings Valley en bij de bank las hij de oproep voor een aantal mensen richting de zon voor het eerst. Dit was de ultieme poging om Marina voor zich te winnen en 'de ware' te verslaan. 'De ware'. Wat dacht hij wel niet.

Karel wist als enige van het gezelschap wel hoe je naar het oosten moet reizen. Om die reden konden ze hem niet weigeren.

Hoewel Marina niet werd genoemd, wist Karel wel zeker dat zij deel uit maakte van de groep. Die tekst op de affiche... Dat was toch haar handschrift? Hij besloot om woensdagochtend zonsopgang klaar te staan en het gezelschap te verrassen. Hij had die maandag al voorpret bij de gedachte.

Maandagavond arriveerden Peter en Marina bijna gelijktijdig in het beloofde land, om een laatste hand te leggen aan de voorbereiding van woensdag.

Ze besloten dinsdag te beslissen hoe ze toch zoveel mogelijk op dezelfde plek konden zijn met reizen, al was het dan niet tegelijk. De reis zou echter een ander verloop hebben dan de twee in gedachten hadden.

Maandag liep als gesmeerd, Marina hielp Peter om een scherpe haak te maken. Peter fabriceerde de rest van de hengel en Marina verdubbelde het aantal pijlen dat ze had. De hengel werd verstopt achter de kast met kluizen, omdat de hengel te lang was om in de kluis te stoppen. De pijlen en de boog stopten ze bij de kledingwinkel in de kluis.

Toen het tweetal langs het café liep, zagen ze dat er op hun oproep iets was bijgeschreven. Ik heb nog een plan, zie jullie woensdagochtend, groeten Tom. De groep was te kleiner dan die ze voor ogen hadden.

Marina vroeg een collega van de kledingwinkel of ze mee wilde gaan. Deze vrouw kwam uit Oekraïne, maar sprak vloeiend Engels. Hoorden ze wat ze horen wilde of sprak iedereen Engels?

De vrouw wilde wel mee en zou voor zoveel mogelijk eten en drinken zorgen. Haar naam is Katja. Marina en Peter konden tevreden naar huis keren nadat Katja als aanwinst was toegevoegd.

Marina kwam bij Peter over als professional en niet zo zeer als geliefde. Zou het bij één nacht blijven?, vroeg Peter zich af.

Dinsdag was er een surprise van baas Bas voor het tweetal: hij kwam bij hun en vertelde dat ze beide vrijaf hadden gekregen voor woensdag. Voor Peter en Marina was het een meevaller en daarom waren ze argwanend. Ze konden de reden op dat moment niet bedenken. Bas had dit besloten omdat adjudant Karel met het groepje mee zou reizen en zou afrekenen met die vervelende Peter.

Dinsdag was er voor het eerst geen Mythica sinds lange tijd. Ze besloten beide op tijd te gaan slapen om fit te zijn tijdens zonsopkomst. Ze wilden woensdag The Longway bereiken, een - voor dit eiland - luxe snelweg. Daarvoor stond Ghost Town op de route en de 'poule des doods', het moeras.

Woensdag was de grote dag aangebroken. Een groep avonturiers ging op pad met hetzelfde doel (niet allemaal). Marina had opgezocht dat om 7.34 de zon op zou komen. De cyclus was gelijk aan de aarde. Rond 7.10 uur ging ze over en was als eerste aanwezig.

Ze besloot haar spullen te halen van de kledingwinkel tevens verzamelpunt. Het was nog schemerig en er kwam die dag ook geen zon. Sinds Peter in Kingstown was gearriveerd had het niet meer geregend.

De mooie groene bladeren werden bruin.
Natuurlijk, het was ook herfst maar ook het gras
leek af en toe op stro. Mythica kon wel een bui
gebruiken. Heel Mythica...

Ralph en Annie verschenen op tijd, Peter arriveerde
half 8 alleen Tom was er nog niet. Er stond wel
iemand anders... Karel.

Marina schrok zich rot toen ze haar voormalige
'vriend' zag staan bij het affiche.

Sinds ze hem nee verkocht had voor zijn diensten, had ze hem bijna niet meer gezien (gelukkig). Ze vond de Nederlandse gladde zakenman die naar eigen zeggen zo geslaagd was helemaal niet geslaagd. Kundig misschien maar ook arrogant.

Het was Marina niet ontgaan dat hij maatjes was met Bas. Assistent is misschien een beter woord.

“Karel, wat doe jij hier,” zei Marina. Je bent niet uitgenodigd.” “Als je met jou zielige groepje naar het oosten toe wilt, heb je toch iemand nodig die de weg weet”, zei Karel. Of wil je weer dat mensen in het moeras verdwijnen? Marina herinnerde het voorval toen ze in het verleden met vijf mensen Mythica in kaart zouden brengen.

Drie van hun groep waren al in het moeras en twee nog niet. De voorste twee van de groep voelden het moeras zuigen en toen ze probeerden terug te gaan, gingen ze kopje onder. Marina, als derde in het moeras, wist de kant te bereiken. De drie anderen van de groep (inclusief Marina) hebben het oosten nooit bereikt. Karel was dat wel gelukt.

Marina moest overleggen met Peter of Karel ook mee mocht. “Jij kent hem beter dan ik”, zei Peter.

“Je kunt mee, maar na het moeras gaan we zonder jou verder”, zei Marina. Karel knikte, hij wilde bij het moeras al zijn slag slaan.

Katja was ondertussen ook aangekomen. Uit de winkel had ze een flinke partij eten en drinken op voorraad gehaald, zeker voor een week. Alleen Tom had zich nog niet laten zien.

Ze besloten hun spullen te halen: hengel, pijl en boog, jassen en pennies. Vervolgens werd de plaatselijke taxiboer beroofd. Vier van de vijf olifanten werden gehuurd, waarbij vooraf een gedeelte en achteraf het restant in pennies moesten worden afgerekend.

Karel zat alleen op de voorste olifant, Peter en Marina daar achter en Ralph en Annie op de derde stek en Katja met etensvoorraad op de vierde olifant. De vierde olifant kon rustig meelopen, tenzij Tom zich nog liet zien. Het was al bijna 8.00 uur toen Tom riep naar de mensen en rij olifanten voor hen. Het gezelschap met olifanten vormden een kring rond Tom heen.

Tom: "Ik heb een ander idee om in het oosten te komen, ik heb er de laatste dagen flink aan gewerkt en het is nu klaar." Vandaar dat ik me verslapen heb. "Wat voor idee heb je?" vroeg Marina. Ik denk dat Mythica een eiland is. In het noorden, zuiden en westen zijn we omringd door zee. Grote kans dat je via het water het oosten kan bereiken. "Weet jij daar iets van Karel? Je bent toch in het oosten geweest?" "Nee, dat zou ik zo niet weten."

Natuurlijk wilde hij zijn 'teammakkers' niet wijzer maken dan ze waren. In het oosten was er ook water, maar in het zuidoosten was hij nog nooit geweest. "Ik heb een vlot gemaakt en wil hier ten westen van Kings Valley de zee op. Ik blijf dicht bij de kant varen. Als jullie op de Longway boodschappen achterlaten dan kan ik zien waar jullie zijn, of ik wacht jullie op". Niemand was tegen maar ook niemand wilde mee. Tom kreeg een gedeelte van het water en het voedsel en de groep liep met hem mee naar de kust. Daar waren best hoge golven in de branding, Peter en Ralph hielpen hem om door die branding te komen. "Olé", riep Tom, die aan het begin stond van een unieke reis rond het eiland. Een reis die nog nooit iemand daar gemaakt heeft. En dus ook niet voltooid heeft...

De zes andere pioniers gingen richting Ghost Town, een spookstad waarvan de originele naam bijna verloren is gegaan, want het is daar spookachtig sinds de prins en prinses en hun bedienden daar vermoord zijn.

Marina kreeg de kriebels van die plek met schreeuwende mensen en duistere schimmen. Gelukkig gingen ze er overdag heen.

Na Ghost Town begint de luxe Longway, een snelweg dwars door het moeras tot (denkt men) ver in het oosten. Aangelegd door vele gevangenen, want die zijn er ook. De meeste gevangenen zijn dat éénmalig want die besluiten niet terug te gaan om die zware arbeid te verrichten. Later werden ze aan kettingen gelegd en konden ontsnappen.

De weg naar Ghost Town bestaat uit platgetrapt gras waardoor hier en daar zand zichtbaar is. Moeilijk begaanbaar als het veel geregend heeft, maar de grond was nu kurkdroog.

Het gezelschap naderde Ghost Town, het was net alsof ze een baby hoorde krijsen en een man die vervolgens tegen de baby begon te schreeuwen. Ze zagen geen vreemde dingen, maar ze hoorden ze des te meer. Ze waren opgelucht dat ze het begin van de Longway hadden bereikt. Een weg van kasseien met als in harmonie witte strepen die in het midden van de weg waren aangelegd. Het moeras zou hun volgende doel zijn.

Weliswaar was het baby gehuil niet meer te horen, in plaats daarvan was wolvengehuil gekomen.

“Stay On The Roads”, zei Karel in zijn beste Engels. Het zinnigste dat Karel die dag gezegd had.

Ze moesten op de weg blijven. De weg is een open gedeelte waar dieren kwetsbaarder zijn.

Het was al licht en hoewel ze geen idee hadden wat ze onderweg zouden tegenkomen, lagen ze mooi op koers richting moeras. Naar hun weten het grootste opstakel naar een verder vrije doortocht naar het oosten. Daar gingen ze tenminste wel van uit.

Ze besloten een pauze te houden om wat meegebracht eten en drinken te nuttigen.

Voor 's avonds zou voedsel met de hengel gevangen of getroffen door een pijl welkom zijn.

Met het reizen op de Longway konden ze flink opschieten, ook de huilende wolven waren niet meer te horen. Het was net alsof in de verte iets midden over de weg zijn weg vond.

Het was een reuzenschildpad, maar bijna helemaal groen. Ze moesten wel even lachen, een schildpad die een snelweg verkiest om te reizen. Een flink stuk verder lag de Longway er nog mooi bij. Aan de zijkanten verschenen nu rotsen. Brede rotsen, vandaar dat de Longway wel door het moeras moest gaan. Aan de zijkanten was geen plaats: ze waren onbegaanbaar.

De 'snelweg' liep gewoon door tot aan het moeras. Iedereen verwachtte dat Karel nu iets zou zeggen.

En dat deed hij ook. Karel zei: als Peter 'de ware' is, dan haalt hij het en doen wij het op precies dezelfde manier.

Natuurlijk probeerde hij Peter hier definitief kwijt te raken, als arrogante eigenwijze de ware. Hij zou Bas heel goed uitkomen als Peter hier aan zijn einde kwam. Peter bleef rustig. Hij zei: jij bent de enige van ons die in het oosten is geweest. Jij weet dan ook hoe we op de Longway na het moeras moeten komen. "We zijn gewoon door het moeras gelopen", beweerde Karel.

Marina zag de bui wel hangen. Ze heeft soms een visioen waarbij ze een stukje in de toekomst kan kijken.

Ze liep naar de rand van de Longway. Haar linkerbeen stak vooruit een stukje het moeras in, waar het bleef staan. Met het rechterbeen deed ze hetzelfde, maar een stukje verder. “Er is hier ooit een pad aangelegd in het moeras, maar vast verzakt. Het pad is er nog, maar ongeveer 10 centimeter onder de oppervlakte”, sprak Marina.

“De Longway loopt ook rechtdoor.” Haar collega Katja had iets anders gezien: “Pas op voor de krokodillen aan de rechterkant.” Niemand had de krokodillen gezien, ze waren net zo groen als het moeras. Ze hielden Marina nauwlettend in de gaten. Marina was halverwege het moeras toen de krokodillen naar haar toe zwommen. Ze hadden niet één bek, maar twee naast elkaar. Marina pakte haar boog, maar liep zonder te schieten naar de overkant van het moeras. De krokodillen kwamen niet dichterbij, maar zouden graag een hapje willen nemen van iemand anders van het gezelschap. Peter ging als tweede met Karel vlak achter zich aan.

Ook zij konden het pad goed volgen en na driekwart van de route, vlak bij de dubbel gebekte krokodillen, duwde Karel Peter in het moeras, vlakbij de krokodillen. Iedereen keek verschrikt op en Marina pakte snel haar pijl en boog en schoot een pijl af richting de dichtst bijzijnde krokodil.

De pijl mistte de eerste krokodil, maar per abuis boorde de pijl zich door de bek van de tweede krokodil. Beide krokodillen zochten een veilige plek, ver van Marina. Peter zwom naar het midden en hield zich vast aan het pad. Ralph en Annie waren nu ook dichtbij en trokken Peter uit het moeras. Het moeras maakte hoorbaar een zuigend geluid.

Karel stond verbaasd en teleurgesteld te kijken. “Waarom gooi je Peter in het moeras?” vroeg Marina. “We hoeven niet gered te worden door een arrogante kwast”, vervolgde Karel.

Met aan beide oevers mensen van dit gezelschap stond Karel in het midden. Hulpeloos. Verdiende Karel de doodstraf, zoals opgegeten worden door de krokodillen?

Het gezelschap hoefde niet te beslissen, er gebeurde iets heel anders. Van de krokodillen hadden ze een tijdje geen last, maar plotseling krulde een reuzenpaling aan de andere kant zich om Karel heen. Karel schreeuwde toen de paling Peter langzaam wurgde en de diepte in zwom. Er waren nog wat luchtballen te zien, maar dat was maar voor even. Katja moest nog naar de overkant van het moeras, maar zij was nu doodsbang geworden.

Ze gaf aan niet verder te willen en naar Kingstown te willen terug keren. Alle vier olifanten en het voedsel en drinken voor een week stond nu aan de andere zijde van het moeras. Niemand zat te springen om nog eens heen en weer te lopen met deze omstandigheden. Karel was verdronken, maar met de reuzenpaling en krokodillen in het vooruitzicht...

Katja zou de vier olifanten aan elkaar vastbinden en ze weer terug brengen naar de hoofdstad. Ze namen afscheid en moesten nu zonder eten of drinken de tocht voltooien. Maar wanneer was die voltooid? De Longway, de weg van kasseien, maakte een boog naar het noordoosten om daarna zuidoost te gaan, waar het gevaar loerde dat Mythica bedreigde in het voortbestaan.

Het was een lange en zware dag geweest. De leden van de groep hadden de terugweg op verschillende tijden gepland. De zwaarste hindernis was voltooid, inclusief de dood van een verrader, maar ook het stoppen van de reis door Katja, die ook het eten en drinken bij zich had. Ze hadden vrijdagavond gepland om verder te reizen. Op de weg krasten ze een boodschap voor Tom met wit krijt: eindpunt woensdag.

Ze waren zich bewust van de onderlinge tijdsverschillen. In plaats van af te wachten tot iedereen weer zijn of haar tijd uitzat had Annie een beter idee. Iedereen ging in een kring zitten en pakte elkaar bij de hand. Weer werd er afgeteld bij 5, alleen zouden ze bij de 0 allen weer thuis zijn.

Het werkte wonder boven wonder en zo had elk groepslid wel een waardevolle inbreng.

Marina en Peter zagen elkaar de dag erop (donderdag) weer. Vreemd genoeg was baas Bas of Bas the boss niet aanwezig. Zou dat met Karel te maken hebben? En dat bleek inderdaad te kloppen. Al konden ze dat wel vermoeden maar niet bewijzen.

Ze gingen gewoon naar huis en hun eigen dingen doen. Vrijdag beloofde weer speciaal te worden. Vrijdag was Bas er weer, het leek alsof hij de wind van voren had gekregen. Hij liep naar Marina en zei: “meekomen, ik moet met je praten”. Ik vind jou samenwerking met Peter niet goed, volgende week maandag verhuis je naar de financiële administratie. Einde gesprek”

Marina kwam zichtbaar geschrokken weer terug op de afdeling.

Pas toen het tijd was om naar huis te gaan sprak Marina met Peter. En Peter schrok ook. Peter heeft trouwens wel boekhouddiploma's maar Marina niet. "Hij wil ons niet bij elkaar hebben, dat heeft vast met ons eiland te maken en de dood van Karel."

Na de dood van de Koninklijke familie, met uitzondering van de kleinste baby, besloten de wijze koppen van Mythica bij elkaar te komen.

Er werd een commissie van 11 geïnstalleerd die de toekomst van het besturen van Mythica in handen kreeg.

Dat Bas daar één van was zal niemand verbazen. De commissie besloot dat de jonge prinses een half jaar de tijd had om zich te laten zien.

De baby was al erkent. In die zes maanden zou een regent het land besturen. Als er geen baby zou worden aangeboden als troonopvolger, dan werd de regent minister president, zo was het bepaald.

Er zou ook een iemand zich op het eiland bevinden in staat om Mythica te redden.

Vriend en vijand hadden feiten gezien en visioenen gehad, dat iemand van buitenaf, de grootvader van de baby, Mythica zou redden.

Zij mochten hem niet in de weg staan. Bas werd de tijdelijke regent en was er alles aan gelegen dat ook definitief te blijven. Dat betekende dat hij de baby moest opsporen en doden, binnen 6 maanden en zonder getuigen.

De regent (Bas) kwam met het bericht dat zijn adjudant op brute wijze was vermoord door Peter toen hij richting het oosten reisde. De commissie besloot 3 man de opdracht te geven om Peter te vangen, terug te brengen en te vervolgen, nadat hij het eiland gered had Bas was één van de drie, verder Gerold, een atletisch gebouwde Duitser en Stephen, uit Maine in de Verenigde Staten. Bas had de gehele donderdag nodig om te vergaderen. Maar regent zijn en Peter kunnen vermoorden was te mooi om waar te zijn.

Tom, die op een vlot het oosten wilde bereiken, maakte een voortvarende tocht die woensdag. Al sturend over de blauwe zee bleef hij binnen gezichtsbereik van de branding.

Hij naderde de plek met zoveel rotsen waardoor men in het verleden had besloten om de Longway dwars door het moeras aan te leggen, want eromheen kon niet.

Tom was al uren aan het varen, maar kreeg in zijn 'gewone' leven bezoek van zijn broer. Die had Tom slapend op de bank aangetroffen, misschien was Tom wel dood.

Toen zijn broer eerst tevergeefs flink op de bel had gedrukt, besloot hij de deur in te trappen en Tom schrok wakker, terwijl hij in zelfhypnose langs de rotsen vaarde. Hij schrok wakker en zou hierdoor zou hij bij een terugkomst in Mythica in de zee belanden.

Op vrijdag ging Bas naar huis voor Peter dat zou doen. Naar huis? Bas parkeerde zijn auto in een parkeerplaats op straat. Peter kwam hier ongetwijfeld langs als hij naar huis wilde. Ongeveer 10 minuten later pakte Peter zijn ebike en ging op weg richting huis. Tot ongenoegen van Bas, die hem achtervolgde, manoeuvreerde Peter zijn fiets behendig tussen de auto's door. Bas wist een positie achter Peter bemachtigen, als Peter af zou slaan zou hij gas geven. "Tring, tring".

Juist op dit moment ging zijn iphone af, het was Peter. Bas schrok zich rot. “Wat is er Peter?” vroeg Bas zich af.

“Je wordt gevolgd”, zei Peter. Bas keek in de achteruitkijkspiegel en zag de Renault va Marina achter zich.

Marina had iets in haar hand...een camera. Peter wist genoeg en droop af met een afslag naar links.

Peter stak zijn duim op als teken voor Marina en vervolgde zijn weg huiswaarts.

Tom wist niets van afspraken die door de groep gemaakt waren, alleen dat de groep aantekeningen zou maken op de Longway. Hij ging vrijdag nog voor de anderen weer over naar Mythica. Zoals verwacht belandde Tom in de zee. Geen vlot in velden of wegen te bekennen. Hij moest naar de kust zwemmen. Maar dat was een heel stuk. Links van zich zag hij vinnen boven water komen. Tom zag de bui hangen: in plaats van een geniaal idee haaienvoer worden. Maar waren hier wel haaien?

Op een bepaald moment kwam er iets op zich af waarvan alleen twee vinnen zichtbaar waren. Tom had niets om zich te verdedigen.

Toen de vis dichterbij kwam zag hij een hele rij tanden in zijn bek. Met die scherpe tanden zou de vis hem zo dood kunnen bijten.

Maar de vis zwom onder hem en het vlot door en pakte een zeevogel aan de andere kant van de boot, die de bui niet zag aankomen. Dat was voor toen het spannendste moment. De haaiachtige was blij met zijn prooi en viel Tom niet meer lastig.

Tom wist de kant te bereiken en omdat de gehele zijkant uit rotsen bestond wist hij dat hij zich vlakbij de 'poule des doods' bevond.

Hij bleef in het water de rotsen volgen. Het was herfst dus echt warm was het water niet. Het kostte Tom uren over om de rotsen te klimmen en tot zijn opluchting zag hij ook weer bijna vlak terrein. Als hij daar aan land was, dan zou hij het moeras gepasseerd hebben en zich misschien bij de groep aan kunnen sluiten.

Er was een beekje dat zijn oorsprong bij de rotsen kende. Hij dronk daar gretig water met beide handen. Tom liep richting Longway. Hij hoorde wel geluiden van krekels en onbekende vogels, maar hij zag ze niet.

Onbevreesd liep hij de Longway op, naar rechts eerst om te zien of er een boodschap voor hem was.

Die boodschap zag Tom al snel. Hij las met wit krijt geschreven: 'eindpunt woensdag', dus er zou ook een donderdag moeten zijn. Tom kraste met een rode steen 'Tom was here' met de dag erbij en hij volgde de Longway, na een paar kilometer dacht hij dat ze misschien nog niet verder hadden gereisd. Tom kraste: met een rode steen en kraste: mijn positie vrijdagmiddag.

Tom had een zware dag gehad om zover te komen ondanks de obstakels en hij was vlakbij de groep. Dat kon niet anders.

Hij besloot het aan het eind van de middag voor gezien te houden.

Die vrijdagavond waren Peter en Marina de eersten van de groep die op Mythica arriveerden. Het doel was eten te zoeken en te bereiden om te nuttigen. Marina had haar pijl en boog (waarmee ze al twee keer haar doel onwaarschijnlijk tot twee keer toe bereikte. Peter had zijn hengel mee.

Ze hadden na de reuzenslang en de dubbel gebekte krokodil geen idee wat voor dieren ze zouden aantreffen, laat staan wat voor vissen. Marina wees op de weg en las de notitie van Tom.

Hij had hetzelfde punt als hun bereikt, alleen was hij niet aanwezig. In ieder geval blijdschap en opluchting. Peter liep richting rotsen en Marina ging met hem mee. Ze bereikten het beekje waar Tom vlak ervoor nog van gedronken had. Het riviertje eindigde in een kleine poel met heel helder water. Ze konden de vissen zien zwemmen. Tom had geen aas en de grond was te droog om daar aas te verwachten.

Marina had een heel opvallende glinsterende haak gemaakt. Misschien was dat wel genoeg, net zoals kunstaas.

Tom gooide as en dobber diverse keren in het water, twee keer had hij beet maar zat er geen vis aan de haak. Bij een struik, niet al te ver verwijderd, zag hij larven en nam er drie mee. Hij bevestigde de larven aan de haak en gooide het aas in het water en in korte tijd was het bingo. Hij wist een soort van voornachtige vis te vangen maar dan blauw gekleurd. Toen hij het beest van de hengel wilde doen kreeg hij een stroomschok. Tom dacht ook aan de wet van de natuur: ook de siddervis zal vast wel natuurlijke vijanden hebben.

Ze besloten het vissen voor dat moment even zo te laten en zich te richten op groter wild.

Iets noordelijker van de rotsen hoopte Marina met pijl en boog een goede vangst kunnen doen. Dat leek meteen al te slagen toen een everzwijn recht op Peter af kwam lopen, met Marina naast zich.

Marina graaide weer naar haar pijl en boog, maar het beest kwam recht op Peter aanstormen. Peter lag ondersteboven naar de botsing met het zwijn. Die besloot daarna Marina aan te vallen.

Peter had een grandioos idee, al kon het compleet anders aflopen dan hij in gedachten had. Hij gooide de gevangen vis naar het zwijn die meteen zijn doel wist. Peter zijn hengel en draad geleiden niet, maar het zwijn nam de vis in bek en kreeg schokken door de elektrische lading van de vis. Voor het everzwijn was dit dodelijk. Marina en Peter hadden nu een veel groter stuk vlees, al kostte het hun moeite om de siddervis uit de bek van het zwijn te halen.

Ralph en Annie verschenen ook spoedig, zodat ze op Tom na weer compleet waren.

Het begon donker te worden en Ralph merkte voor het eerst een groot licht op, links van de Longway en best nog ver. Misschien wel vuur dachten ze. Niemand van dit viertal was ooit op deze plek geweest en toen er een afslag kwam richting het licht in de vorm van een schelpenpad, besloten ze die te gaan volgen. De regel: niet afwijken van de Longway hadden ze in het achterhoofd.

Het was opnieuw Ralph die sporen ontdekte. Er waren bij elke poot van het nog onbekende dier drie pootafdrukken in het zand.

“Een kruising tussen een hagedis en een dinosaurus”, was de conclusie van Ralph.

Het was opnieuw Ralph die sporen ontdekte. Er waren bij elke poot van het nog onbekende dier drie pootafdrukken in het zand. “Een kruising tussen een hagedis en een dinosaurus”, was de conclusie van Ralph.

Toen ze richting Kingstown liepen had Ralph voetsporen gezien van een zespotige olifant en toen konden ze er hartelijk om lachen, totdat bleek dat Ralph gelijk had. Nu werd hij als deskundige gezien door het groepje.

Het schelpenpad werd omringd door palmbomen met kokosnoten.

Met zijn hengel wist Peter vijf kokosnoten 'op te vissen', voor iedereen één inclusief voor de nog afwezige Tom. Er lag ook veel zand hier. Ze liepen naar het noordwesten, vanwege het felle licht daar. Nu ze dichterbij kwamen leek het alsof een stad of dorp in de brand stond. Toen ze het vuur ook konden ruiken, waren ze overtuigd van de brand.

Marina, Peter, Annie en Ralph begonnen te rennen in de hoop nog iets voor deze bewoners te kunnen doen. Maar was hier water? Het leek alsof er alleen palmbomen, zand en een minder zichtbare schelpenpad aanwezig waren. Op tientallen meters afstand waren ze gefocust op de brand toen Annie plotseling van achteren werd aangevallen. Het was een schepsel zoals omschreven door Ralph. Een dinosaurus met hagedissen staart.

Peter zag wat er gebeurde met Annie en ging aan de staart van het beest hangen. De staart liet los zoals bij hagedissen en staartloos verdween het beest in het duister.

Vlakbij de stad aangekomen zag het viertal mensen door de poort vluchten. Het waren zeker 10 of 15.

Het kwartet ging in de omgekeerde richting de stad in. Het waren duidelijk allemaal Aziaten die hier woonden. Een man liep op Peter af en sprak in vloeiend Chinees “concentreren op de brand met beide handen omhoog”. Dit was voor Peter een verwarrend moment. De Chinese man, geheel in rood gekleed sprak ook Engels zoals iedereen? “You heal what you want to heal”, vervolgde de Chinees. “Focus On fire and save us”.

Pas nu begon Peter een verband te zien van wat mensen van hem verwachtten. “Waarom laat je het regenen”, aan het begin, “een gave die je niet gebruikt”, van de bijna heks en nu de Chinees met “Save us”. Peter concentreerde zich op de kern van China Town, waar het vuur het hevigst was. Beide armen strekte hij en deed ze langzaam weer zakken. Er kwam nu regen uit de hemel dat heel Mythica nodig had, maar vooral China Town. Het vuur was niet lang bestand tegen de plensregen en doofde. Peter ging zich nu richten op andere delen van deze plaats en doofde ze één voor één. De zwart geblakerde gebouwen waren stille getuigen van Peters wonder. Marina, Annie en Ralph keken niet eens op naar wat Peter had gedaan. Dit hadden ze al verwacht, zo leek het.

“Waren we maar 10 minuten eerder geweest”, zei Peter. Hij was totaal uitgeblust (letterlijk en figuurlijk) en ging op de grond zitten. Hij werd bedankt door een vijftal bewoners, allemaal Chinezen. Ze boden aan hun viertien als dank aan om te blijven eten, iets wat ze niet konden weigeren. Ralph liet het zwijn zien en zei: “Komt dit ook van pas?” “De stad in de brand en dan uit eten”, zei Marina met een glimlach.

In totaal waren er elf personen, die genoten van een wijnachtige drank, rijst en het everzwijn. Peter vroeg aan de Chinees in het rood hoe hij wist wat Peter met de armen moest doen om de brand te blussen. Hij antwoordde dat het een gave was uit het boeddhisme eeuwen geleden. Peter zag zo geen enkele overeenkomst, behalve de gave.

Na de gastvrije ontvangst en de maaltijd besloten Marina, Peter, Ralph en Annie om terug te keren naar de Longway, over het pad dat steeds meer een schelpenpad werd.

Toen ze aankwamen besloten ze om Tom te informeren van hun positie door middel van een rood krijt op de kasseien. *Voor Tom: zaterdag hier vertrekken 9.00 uur.*

De kans dat Tom dit tijdig zou lezen was klein natuurlijk. Maar ze konden het niet permitteren om een dag pauze te nemen door op Tom te wachten. Want terwijl ze de aanwijzingen op de Longway schreven, zagen ze verder in het zuiden een groot licht...vuur.

William komt uit Indianapolis en is jaren lang een probleemkind geweest. Rond zijn tiende verjaardag stak hij droog stro in de brand, met een pakje lucifers dat hij had gevonden. Hij was niet echt van plan een vuur te maken, want hij probeerde met beide voeten het plotselinge vuur te doven. Toen dat niet lukte zette hij het op een rennen. Aangewakkerd door de wind brandde het stro en de garage af. Gelukkig stond er geen auto in de garage en de boerderij bleef ook onaangetast.

Door tijdig ingrijpen was de brandweer snel ter plaatse. Over het ontstaan van het vuur tastte men in het duister. William maakte met oud en nieuw eigen explosieven en genoot van 'the big bang'.

Na de per ongeluk ontstane garagebrand was het verschil dat hij nu wel probeerde brand te stichten, maar steeds tijdig weg wist te komen, zonder ooit verdacht te zijn.

Toen hij rond zijn 25ste was, vond hij een in brand zetten van een garage kleuterwerk en ging zich op bedrijven richten. Dat ging heel lang goed. William was wel een keer als toeschouwer aanwezig bij een door hem gestichte winkelbrand. Hij stond er naar te kijken onder genot van een zak chips, dat hij uit de winkel had gestolen, toen hij daar een jerrycan benzine leegde, om die te laten vlammen.

De keer daarop leek een brand voor William dodelijke afloop te hebben. Hij stichtte brand bij een benzinestation. Het vuur was gigantisch en er volgde een ontploffing. Hierdoor vatte William vlam, iets dat vooral bij zijn hoofd te zien was. Hij werd naar het ziekenhuis gebracht en naar het brandwonden centrum. De pijn die William had moest vreselijk zijn, maar het was maar een fractie van de pijn die hij anderen had aangebracht.

De pyromaan werd kunstmatig in coma gehouden. Alle aanwijzingen van de brand wezen nu wel naar hem. Als hij dit zou overleven dan volgde levenslang therapie en tbs. Tijdens zijn coma ontdekte William Mystica.

Hij kon zijn vuurwerk gewoon voortzetten zonder er van verdacht te zijn.

Bovendien was hij altijd in Mystica en had daarmee een grote voorsprong op de overigen. Hij was van plan het hele oosten in de brand te zetten. Dorpen, steden, velden. Misschien daarna het westen ook nog wel. William had al een paar maaivelden in lichterlaaie gezet en ook een plaats China Town. Hij trok eerst naar het zuiden, al had hij geen idee wat hij tegenkwam. Zoals ze vroeger vuur maakten (stenen en stokjes), zo deed hij dat ook. Altijd vuur bij de hand. Door de grote droogte wilde alles ook supergoed branden, vond William. "Ze houden mij niet tegen". Zijn medische toestand en de toestemming van familie om hem in coma te houden had hij niet in de hand. Ze waren hem liever kwijt dan rijk.

Zaterdag om ongeveer 9.00 uur was 'ons' kwartet weer compleet aanwezig op de Longway. In de verte zagen ze een afgebrand bos en het rook ook naar vuur. Tom was niet aanwezig en had ook geen boodschap achtergelaten.

De vier besloten verder naar het zuidoosten te trekken, richting brand. Ze liepen achter de feiten aan, maar misschien konden ze een gedeelte van Mythica nog redden.

Drie wijze dappere mannen, ook wel huichelaars genoemd, gingen op pad naar het oosten om Peter in te rekenen voor moord op Karel. Bas was één van de drie, verder Gerold, een atletisch gebouwde Duitser en Stephen, uit Maine in de Verenigde Staten. Bas had de gehele donderdag nodig om te vergaderen. Bas had niets te maken met de branden in oost Mythica, maar het kwam hem wel goed uit. Hoe meer de bevolking onder druk werd gezet, des te beter als het vuur straks weer geblust is. En Peter zou dat voor hem doen. Bas zou dan het krediet opeisen, tenminste zo had hij het in zijn hoofd.

Tom ging al over naar het beloofde land. Hij zocht voor aanwijzingen van de overigen om de tocht voort te zetten. Tom week per ongeluk af van de Longway. Hij liep over een schelpenpad richting Chinatown. Heel in de verte zag hij iets dat leek op zwarte afgebrande gebouwen, al was niet alles afgebrand.

Voor hij het wist werd hij aan twee kanten aangevallen door monsters met kenmerken van een dinosaurus maar ook van hagedissen om deze dieren maar eens te omschrijven.

Het leken op dinosaurussen, maar hun poten hadden afdrukken met 3 tenen. Tom had, behalve een onderweg opgepikte stok, geen wapens. Vijftig meter voor hem kwamen twee Chinezen aangesneld, met het roet nog op hun handen en gezichten. Ze schoten met een catacapult met uiterste precisie. De eerste steen trof het beest op zijn kop. De dinosaurusachtige was even dizzy toen de tweede steen zijn borst trof.

De dieren waren ongetwijfeld in hun territorium, dat toevallig gelijk liep met het schelpenpad. Het getroffen beest keek om en maakte zich uit de voeten. Het tweede beest kwam rest op de Chinezen af en bonkte tegen de eerste aan. Tom bood uitkomst door met zijn stok op het beest te slaan. Die zakte in elkaar op de grond. "Niet doodmaken", zei de Chinese scherpschutter. "El zijn el maal enkele en ze eten geen vlees". Tom raakte aan de praat en hoorde van de brand en de barbecue de avond ervoor. Zijn vrienden waren dus hier geweest. De Chinezen vertelden hem dat ze verder naar het zuiden zouden trekken. Ook hoorde hij dat Peter de brand geblust had en Tom dacht aan hun eerste ontmoeting, waarbij Peter het ongewild liet motregenen.

Het leek Tom het beste om weer richting de Longway te gaan en vanaf daar naar het zuiden te trekken. Hij nam afscheid van de hartelijke Chinezen. Toen hij na een flinke wandeling de Longway had bereikt, liep hij zuidelijk maar wat zag hij aan beide kanten?

Diezelfde zondagochtend reisde Peter, Marina, Ralph en Annie weer naar wonderland. Het beginpunt was het eindpunt van vorige keer. Geen notities van Tom op de weg, ze namen bijna aan dat ze hem niet terug zouden zien. Aan weerskanten van de Longway waren maïsvelden en balen stro. Erger nog: ze stonden in brand. Daar gaat de oogst van dit jaar. Gelukkig was er op sommige plekken al geoogst. Regel is dat dit voor 1 oktober moet gebeuren, maar in Mythica zijn de omstandigheden beter en wordt september al aangeraden. Peter liep naar links en verhief beide armen, waardoor een fikse bui op de brandende gewassen belandde en een de vonken sisten, voor ze doofden.

Het vuur sloeg snel om zich heen, maar Peter bluste eerst de gedeelten vlakbij hun. De weilanden die in brand stonden waren enorm groot. Peter liep over het gebluste deel en doofde de brand om hem heen.

De andere drie konden niet anders dan hun ogen uitkijken. “Kom vlak bij me staan”, zei Peter. Waarom dan?, vroeg Marina zich af. “Dan is de waterstroom krachtiger. Er gebeurt jullie niks”. Dit hielp inderdaad, vandaar misschien de motregen bij aankomst van Peter die toen nog van niks wist en de ervaring ook niet had. Door de zuidenwind kwamen de vlammen Peter tegemoet. De vlammen aan de linkerkant waren geblust, maar rechts was de brand in omvang gestegen. Het blussen kostte Peter veel kracht, een stekende hoofdpijn kwam opzetten. Maar hij moest door. Toen hij rechts bluste was het net of iemand in het vuur stond. Met nauwkeurigheid bluste hij die plek eerst en ... “Tom”, zei Marina. “Je hebt ons gevonden”. “Peter weet nu hoe te blussen maar dit kost veel kracht”. Er was geen tijd om bij te kletsen want de vlammen kwam steeds dichterbij. Het lukte Peter om ook die kant van de Longway te blussen, maar daarna zakte Peter in elkaar van vermoeidheid en pijn.

“We lopen achter de feiten aan,” zei Annie zinnig. Zijn er meer dorpen of steden in het zuidoosten? Dan kunnen we beter dat beschermen. Het mag duidelijk zijn dat de branden niet spontaan beginnen. Ze worden aangestoken.

De helft van onze droomwereld zwartgeblakerd. "Ik heb wel verhalen gehoord over een stad in het zuiden", zei Marina. "Maar ik ben er nog nooit geweest. Er is iets met die stad, maar ik weet niet wat. De naam weet ik ook niet", vervolgde Marina. "Misschien kunnen we het beschermen, ja", zegt Peter. "Ik moet eerst op krachten komen, sorry.

Het vergt veel van mij". "Misschien kunnen we eerst iets eten, maar vlees zoeken valt niet me als alles in de brand staat, zei Marina. "We moeten ook proberen jou kleindochter te vinden. Zij is de prinses van Mythica", zegt Marina. "Ik voel dat ze leeft, maar kan je niet zeggen waar ze is". Peter vond dit toch geruststellend. "Jullie zijn de pijl en boog en de hengel kwijt. Die liggen nog op een oude locatie", zei Ralph. Laten we verder na het zuiden lopen, maar naast de Longway. Misschien vind ik sporen van dieren," vervolgde Ralph. "Dat lijkt me sterk", zei Tom: "Alles is afgebrand, inclusief de sporen". Toch trokken ze verder zuidelijk naast de Longway want niemand had een beter idee. Aan hun rechterkant was een bos compleet afgebrand. Meer bomen waren er niet dus het vuur was gedoofd.

Ralph waarschuwde de anderen van de groep: er waren tientallen kleine pootafdrukken te zien in het zand. Hoe meer ze in zuidelijke richting liepen des te meer pootafdrukken.

Plotseling zagen ze twee enorme spinnen voor hun neus verschijnen. De spinnen waren vooral zwart met witte strepen om hun poten. De spinnen leunden op hun achterpoten en zetten kracht om een verre sprong te maken. De eerste spin belandde in Annie's haar. Tom sloeg het beest van haar hoofd en toen het op de grond lag ging hij er bovenop staan. Dat de spin van een bedreiging tot platgetrapt worden duidelijk hoorbaar was mag duidelijk zijn. De tweede spin belandde op de schoen van Peter, die de spin lanceerde als een voetballer die een vrije trap neemt. Uit de verte zagen ze meer spinnen naderen die zeker drie keer zo groot waren.

Blijkbaar hadden ze kinderen ontmoet en de ouders waren nu op weg naar hun. "Zullen we weer op de Longway lopen?", " zei Tom. En dat leek iedereen een goed idee. 'Stay on the roads' was het advies in Mythica.

Het liep al tegen de avond. In de verte konden ze nog branden zien, maar het was bijna zondagavond. Maandag moesten ze weer aan het werk. En Mythica staat in de brand. Nog steeds.

Ze vervolgden hun pad op de Longway, dat toch echt een meesterwerk was. Een snelweg vanaf het moeras tot het zuidoosten: allemaal kasseien met witte strepen in het midden, alsof het een snelweg betrof. Ze naderden een dorpje aan de linkerkant van de weg. Achter het dorp en links van het dorp stond de hemel in brand.

Hevige rookontwikkelingen en hoewel onze vrienden zeker nog op 2 kilometer moesten afleggen om daar te arriveren, zag Peter de bui hangen. Tegen de tijd dat ze aan zouden komen zou het te laat zijn. “Willen jullie in een kring om me heen gaan staan?” vroeg Peter. “Wil je van deze afstand blussen?” vroeg Tom een beetje ongelovig. “Ik moet het proberen, we zullen te laat in het dorp arriveren”.

De groep ging in de kring staan en zagen Peter echt wolken maken, grote grijs blauwe wolken. Peter strekte zijn armen naar het gebied waar vuur was en de wolken trokken er heen.

Er volgde een plenzende regen die de brand in korte tijd wist te blussen. De bewoners kwamen dankbaar op hun groep af.

“Het is je dus gelukt”, sprak een man in boeddhisme kleding. “Oom Peter Jan?” vroeg Peter zich af. “Die ja”, zei de oom. “U werd voor dood opgegeven ongeveer 20 jaar geleden”, vervolgde Peter.

“Ja, ik besloot hier te blijven. “Tot voor kort een veel betere en eerlijke wereld,” sprak Peter Jan. “U hebt mij de gave gegeven om het te laten regenen. Ik was toen 15, 16 jaar”.

“Er zijn maar enkelen met de gave, en nog minder die het hier ook toepassen. Je bent de enige. Het gezelschap ging mee naar het dorpje met een afscheiding van bamboe en riet. De grond rondom hun was zwart maar geblust en het dorpje zelf Lhakang, was in takt. “Ik kan nooit meer terug zei Peter Jan. Iemand waarvan ze denken dat hij 20 jaar dood is die plotseling weer voor hun neus staat... Jij bent naar mij vernoemd, ik ben dolblij de je tot hier gekomen bent. Verwoest de pyromaan voor hij nog meer van Mythica verwoest. En houdt het koninkrijk in stand”.

“Jullie moeten zo vertrekken, denk ik, zei Peter Jan. Laten we eerst gaan eten met zijn allen”. Weer die gastvrijheid net zoals in Chinatown. Ze aten rijst met een geheime saus en vis. “Het is tijd om te gaan,” zei Annie. Ik kan ons misschien ook allemaal wel hier brengen. Let dan wel op de plaatselijke tijd. Zullen we maandag 19.00 uur hier zijn? Dat is voor de Amerikanen ook te doen. Het viertal nam afscheid van inwoners van Lhakhang, dat waren misschien een stuk of twaalf, en ze waren vastberaden om maandag ongeveer dezelfde tijd hier terug te zijn. Marina en Peter vroegen zich af in welke toestand ze Bas zouden aantreffen. Die had tot nu toe het nakijken, of toch niet?

Maandag gingen Marina en Peter weer gewoon aan het werk. Ze verwachtten wel bezoek van hun baas Bas, die hun vast aan de tand zou voelen. Misschien wat informatie lospeuteren, maar dat gebeurde niet.

In werkelijkheid had Bas niets te maken met de pyromaan. Het kwam hem wel goed uit dat het westen verdeeld was over al of geen monarchie en het oosten bang was geworden door de branden die overal waren ontstaan.

Kort voor sluitingstijd, ze had het niet eens meer verwacht, vroeg Bas aan Marina (die nu op de financiële administratie werkt) of de naam New Kingdom haar bekend voorkwam. Als ze zei van niet dat wist Bas dat ze de stad nog niet bereikt hadden. Had Marina ja gezegd, dan wist Bas dat ze bijna aan het end van het eind van hun avontuur waren gekomen. Voor hem tijd om ze met assistentie te arresteren. Marina antwoordde: 'nooit van gehoord. Is dat bij Buckingham Palace?'

Marina en Peter zagen elkaar dagelijks, maar niet meer met de passie en hartstocht van eerder. Het was voor Peter onverwacht dat Marina hem uitnodigde na het werk. Ze aten pizza, door Marina bereid. Na het eten ging Marina op de rug op de bank liggen en met haar wijsvinger maakte ze duidelijk dat Peter moest volgen. Ze trokken elkaars kleding uit en bedreven de liefde. Liefde waar ze beide zo lang naar verlangd hadden.

Peter en Marina vergaten de tijd. Om vlak voor 19.00 uur arriveerde ze in Mythica. Iedereen die er klaar voor was, of nog niet, werden naar de kring in zuidoost Mythica getransporteerd, inclusief Peter en Marina, beide nog zonder kleding...

Het tweetal schrok vanwege hun naakte aankomst in Mythica en leverde hilariteit op bij hun groepsleden.

De ware is ook maar een mens...

Annie droeg een sjaal. Die klapte ze dubbel in een driehoek, zodat die voor Marina als tijdelijke onderbroek kon doorgaan.

Ralph kon zijn zakdoek wel missen en gaf die aan Peter. De zakdoek fungeerde als string, althans dat was de opzet. Het was wel erg minimaal, maar tijdelijk waren ze geholpen.

Links van hun smeulde nog vuur en verder zuidelijk stond duidelijk een bos in brand. Ze zouden ongetwijfeld nog een stad naderen, door boss Bas New Kingdom genoemd.

Met smeulend vuur liep letterlijk met een sisser af. Een kleine bui was genoeg om het vuur te doven. Peter gebruikte zo weinig mogelijk van zijn krachten. In de verte zagen ze al mensen in een rij staan die elkaar emmers met water doorgaven. Toch spreidde het vuur zich meer uit naar het zuiden.

De groep liep meer zuidelijk en onze vrienden zagen een stad meer en meer in beeld komen. Blijkbaar probeerden de bewoners de stad te redden.

Eenmaal dichtbij werd Peter herkend. "De ware"! Help ons om onze stad te redden! "Peter wenkte naar Marina, Ralph en Annie en in een groep liet Peter zware wolken verschijnen. De regen barstte los en in 'no time' was de brand geblust.

De bevolking was erg verheugd en...inderdaad ze nodigden onze gasten uit. "We hebben deze plaats opnieuw opgebouwd en New Kingdom genoemd". Een plek zonder corruptie en monarchie gezind. De kleine prinses leeft nog en we willen dat ze hier komt wonen, Een pyromaan sticht de branden.

Hij is verantwoordelijk voor het afbranden van onze vorige stad. Hij wist te ontkomen maar is nog steeds in het zuiden actief. We hebben straks geen voedsel van het land, bijna alles is verwoest," sprak een man met lang zwart haar, hij was kennelijk de woordvoeder.

"Hebben jullie de pyromaan gezien? Hoe ziet hij eruit? vroeg Peter. Woordvoerder: "Hij is net als jou en ik. Hij valt niet op.

Alleen is hij ziek om van verwoesting te genieten. Hij heeft wel op beide bovenarmen een tattoo van een bliksemschicht. Maar als hij een trui draagt zie je het niet.”

“Over kleding gesproken: hebben jullie wat kleding over voor ons?,” vroeg Marina. En dat hadden ze.

De groep moest een moeilijke beslissing maken. Als ze terug zouden reizen naar de ‘gewone’ wereld dan ontglipte mogelijk de pyromaan met alle gevolgen van dien. Als ze niet terug zouden reizen dan waren ze ongeoorloofd afwezig van hun werk. Het was nog lang geen weekend.

Annie en Tom boden aan nog 24 uur te blijven. Ze konden de omgeving verkennen, vooral richting zuiden. Aan de andere kant moesten ze nieuwe branden signaleren en nog mooier: de pyromaan oppakken. Peter en Marina en ook Tom zouden naar het werk toe gaan en maandag 19.00 uur weer in dromenland zijn.

Maandag verschenen Marina en Peter op het werk, maar geen Bas. De twee pakten hun taken op en pas ’s middags kwam iemand zeggen dat Bas dringender zaken te doen had.

Toen de adjudant van Bas om het leven kwam bij het moeras, en Peter daarvan de schuld kreeg, was het de regent Bas die Peter terug moest brengen naar Kingstown om Peter te vangen en terecht stellen. En nu was het zover.

Het vuur werd bestreden en spoedig zou Peter de gelegenheid hebben om de baby te zoeken. De commissie had besloten 3 man te sturen. Regent Bas, de atletisch gebouwde Duitser Gerold en Stephen, uit Maine in de Verenigde Staten. Bas vergaderde de gehele zondag. Er werd besloten Peter levend te vangen en naar Kingstown te brengen.

Dat was ook de reden dat Bas niet op het werk was. Als Peter en Marina moesten werken, kon hij hun in die tijd snel inhalen. Die maandagochtend stond Bas, Gerold en Stephen klaar om de tocht te beginnen. Bas had 3 olifanten op zes poten mee genomen, zodat zijn gezelschap ruimschoots plek had.

Feitelijk bestaat Mythica uit een westen, oosten en het noorden als verbindingstuk. Het zuiden bestaat uit ondoordringbare bergen en rotsen. Bovendien is er een inham voor de zee.

Bas bracht de andere 2 de stuipen op het lijf door te zeggen dat ze niet noordelijk door het moeras zouden trekken, maar eerst richting Southpoint zouden trekken.

Het was algemeen bekend dat reizen via de Longway de veiligste manier was om naar het oosten te trekken.

Het was toch ook de enige manier? Maar niet voor een oude rot in Mystica die een beetje gevaar niet uit de weggaat.

Tom en Annie waren die maandag bij New Kingdom. Ze besloten de weg wat zuidelijker te verkennen, maar werden verrast door hevige rookontwikkelingen oostelijk. Als een automatisme liepen ze erheen.

Er kwam een man op hun afgelopen met een verbrand gezicht. De man zag er gehavend uit en zijn rode shirt en gele broek zager er niet uit. "Ik kom jullie waarschuwen. Er was zo maar een ontploffing en ik kon niet tijdig weggkomen". "Snel naar de stad en veel water op de verbrande wonden gooien", zei Tom. We lopen wel met je mee, kleine moeite."

Ze hielpen de man zo goed en kwaad als ze konden. De man bedankte hun en toen Annie naar zijn naam vroeg zei hij: "William. Ik spoor de branden op en meldt ze". Ondanks zijn verwondingen leek de man haast te hebben om de stad te verlaten. Hij ging richting het zuiden. "Is het jullie opgevallen dat het vuur steeds zuidelijker gaat?" "Ja, hoor als een pad van noord naar zuid", zei Tom.

Annie en Tom besloten in de stad te blijven. Een vuur blussen konden ze niet. Alleen maar constateren. Ze dronken wat en wachtten tot Marina en Peter zouden arriveren.

Om 19.00 uur besloot Annie om Peter en Marina naar Mythica te krijgen en dat lukte. Toen hun arriveerden waren de in de brand gestoken akkers al bijna uitgebrand. Tom en Annie vertelden van hun verkenningstocht. Van de plotselinge brand waaruit een man tevoorschijn leek te komen. Ze beschreven de man en Marina vroeg: "weet je ze zijn naam ook?". "Ja, zei Tom. William". "Dan heb je de pyromaan gevonden en laten gaan", zei Peter. Annie en Tom schrokken behoorlijk. "Hij gaat alleen maar verder zuidelijk, tot nu toe klopt dat," zei Tom.

Marina: "Is het jullie met het verkennen ook opgevallen dat het land steeds smaller wordt?".
"Niet echt", zei Annie. "Kijk maar om je heen", zei Marina. We naderen het uiterste zuiden meer en meer. William kan straks geen kant meer op".

Peter en Marina waren net aangekomen, maar Tom en Annie waren al lange tijd fulltime aanwezig.

Bovendien hadden ze de pyromaan ontmoet en laten lopen. "Anders gaan jullie terug", zei Peter. "En dan morgen 19.00 uur hier weer zijn?", volgde Annie. "Ja, is goed", zei Peter. "Jullie moeten scherp en waaks zijn", voegden Marina er aan toe. "Deze pyromaan kent geen grenzen, hij zal alles wat branden wil laten branden. We kunnen ons geen fout permitteren", zei Peter weer. "Wij gaan verder het zuiden verkennen en waar nodig blussen".

Peter en Marina hadden New City gered van een nieuwe ondergang en ze mochten gratis gebruik maken van taxivervoer van de inwoners van New City. Het tweetal keek verbaasd op dat het vervoer niet uit een olifant met 6 poten bestond, maar uit 2 tyrex jachtige hagedissen, die ze eerder ook ontmoet hadden en nogal territoriaal aggressief waren.

Toen ze naar het zuiden trokken, was er geen brand te zien, maar nog wel te ruiken. Al weken stond het oosten in de brand. Het land werd inderdaad smaller en Marina meende de zee te ruiken. Zou Mythica een eiland zijn? De Longkwab stopte bij New City, er liep een pad zuidelijk van puin gemaakt. Waarschijnlijk de stoffelijke overschotten van de voormalige stad, om het zo uit te drukken. Geen William en geen vuur of rook, dus ook Peter en Marina waren niet veel opgeschoten die avond.

Om nog verder te trekken wilden ze wachten tot dinsdag en de groep weer compleet zou zijn. Ze beseften ter dege dat baas Bas onderweg was naar hen toe. En opnieuw had Bas veel tijdwinst geboekt. Hoe dan ook: het einde was nabij.

Regent Bas, Gerold 'jawohl' en Stephen uit Maine vertrokken en die maandagochtend vroeg richting Southpoint. Dat ligt nog ten zuiden van Witch Hunt waar Peter en consorten ook zijn geweest.

Ze namen niet hetzelfde pad maar Bas besloot een kortere weg te nemen, dwars door de rimboe. Hier waren veel dieren en was er overal gevaar achter iedere struik.

Bas had Gerold en Stephen een beloning in het vooruitzicht gesteld inclusief een vindstersloon, indien ze Peter wisten op te pakken. 1000 pennies zijn veel biertjes.

De reisden zoveel mogelijk naar het oosten waar ook de rotsen en bergen steeds meer ruimte innamen. Bas had een hekel aan Witch Hunt en de heks die alles beter wist. Op de weg naar Southpoint passeerden ze Witch Hunt die nog zichtbaar was in het westen.

Bas genoot van het moment dat hij de heks weer ongezien wist te passeren.

Plotseling vanuit westen verscheen er een beer uit een struikgewas. Na de reuzenbeer die gromde en brulde, verschenen er nog 2 kleine beertjes. Ze liepen ongetwijfeld in het territorium van de beer en Bas riep: "Doorlopen, tijdverspilling." Toen de grote beer zag dat het drietal geen gevaar vormde, stopte het de achtervolging en keerde terug.

Het gevaar was nog maar net verdwenen of een slang krulde zich rond de voorste poten van de zespotige olifant. Het was een wurgslang, dat zich had verkeken op zijn prooi.

“Raus!” riep Gerold en dat maakte weinig indruk op de slang, maar de olifant steigerde met zijn voorste twee poten om de slang op de grond te verpletteren. Opnieuw zonder schade kon het drietal verder. Erg veel tijdwinst werd er niet behaald, maar in de verte zagen ze de contouren van Southpoint.

Het leek op het eerste gezicht wat het ook was: een verzameling tenten of tentenkampen. De opening van bamboe gemaakte deuren stond wagenwijd open. Ook de omheining was van bamboe gemaakt.

Bas reed als eerste het kamp binnen, gevolgd door Stephen en Gerold. De bewoners leken sterk op indianen, die in het stof kropen toen ze regent Bas zagen verschijnen. “Salueren jullie niet meer?,” zei Bas gekscherend. De indianen wisten niet hoe snel ze overeind moesten komen. “Plaats rust”, riep Bas en “wij moeten bevoorraad worden, eten, drinken en wapens”.

Het hoofd van de indianen kwam naar voren en sprak tegen Bas zonder vrees: “Wij zijn hier al 500 jaar. Altijd in vrede geleefd en kijk nu. Jullie maken er een potje van”. “Spoedig is er weer orde in Mythica”, zei Bas. “Daar zijn wij mee bezig”.

De indiaan zei: "Succes met jullie laatste tocht" en hield zich daarna wijselijk stil. Bas wil geen tegenspraak dulden.

Het drietal 'premiejagers' vulden hun buik. Ze hadden enkele zakken voedsel en water bij zich, genoeg om hun tocht te voltooien. Bas tegen het opperhoofd van de indianen: "Als de klus klaar is kom ik hier weer. Dan kun je beter weg zijn, Platvoet".

Het drietal marcheerde de poort uit verder zuidelijk naar Southpoint.

De omgeving veranderde in een dichtbegroeide jungle, met kokosnoten, lianen en dicht begroeide struiken van bladeren aan elkaar. Het werd tijd om de olifanten achter te laten. Gerold en Stephen keken elkaar verbaasd aan. Wie kiest er nu dit pad. Bas had een soort kapnes waarmee hij openingen creëerde in de dichte jungle om een pad te maken.

Als Bas al zijn kennis en vaardigheden positief had aangewend, dan had Mystica er heel anders uit gezien. Na een paar honderd meter, het leken wel kilometers, te hebben afgelegd werden er rotsen zichtbaar. Op het eerste gezicht ondoordringbaar. En op het tweede gezicht ook.

Solide rotsblokken op elkaar, te zwaar om te bewegen. Ze liepen langs de rotsen richting zuiden, toen er plotseling een grot zichtbaar werd. “We gaan hier overnachten, morgen gaan we door de grot en komen in het oosten uit”, vertelde Bas.

Behalve de indianen was alleen Bas op de hoogte van deze route. Hij had dit ontdekt toen hij zelf een keer op de vlucht was na mishandeling van een inwoner van Kingstown. Het werd al donker. “Stephen eerste wacht, Gerold tweede jacht. Maak mij alleen wakker als het nodig is”, sprak de baas. En: “Er zijn hier aapachtige schepsels en slangen. Dus de wacht is niet voor niets”, zei Bas opnieuw. Hij trok zijn jas uit en rolde die op. De opgerolde jas fungeerde als kussen. Stephen: “We hebben toch een boog met pijlen meegekregen?” Gerold wees naar de jas van Bas. Daar achter lagen ze. “Stephen greep ze zorgvuldig, hij had weinig zin aan een snauwende Bas die gewekt werd. Stephen ging met de boog en pijlen tegen de rots aanstaan, dan konden ze hem van achteren niet verrassen. Gerold keek het allemaal aan en besloot ook zijn rust te pakken, het tweede gedeelte van de nacht moest hij wachtlopen. Wel vreemd dat Bas geen gedeelte van het wachtlopen voor zijn rekening nam.

Hij ging ook tegen de rots liggen, aan de andere kant van de opening. Hij verwonderde zich nog steeds waar ze aan begonnen waren. Met die gedachten viel hij in slaap.

Pas op een laat tijdstip op die woensdag was de groep compleet. Marina, Annie, Tom, Ralph en Peter. Ze hadden iedereen nodig om de pyromaan te pakken, als die kans zich voordeed.

Deze pyromaan, William, had zijn wonden gelikt en was klaar voor de finale: het laatste stuk van zuidoost Mystica in de brand zetten. Dan was zijn meesterwerk voltooid.

Hij mocht dan ziek zijn, hij besepte wel dat ook het westen doen vlammen een stuk moeilijker was. Die woensdag was hij verder zuidelijk dan het kwartet dat hem achtervolgde. Nadeel was dat rook en vuur al ver van te voren zichtbaar zijn.

Terwijl William zijn opties overwoog werd zijn familie in de gewone wereld opgetrommeld om over het lot van hem te oordelen. William was al weken in coma en mocht hij ontwaken dan kon hij de rest van zijn leven als een kasplantje blijven voortbestaan. Een pyromaan in de familie in leven houden was geen aantrekkelijk alternatief.

De familie wilde het liefst van hem af. Ze werden verzocht een voorstel in te dienen, die vervolgens door een commissie overwogen zou worden. William's vader, moeder en broer wilden hem opgeven, alleen zijn zus stemde er niet mee in. Het was nu aan de commissie om over William te oordelen. Dat kan kon een dag duren, maar ook een week.

Het oosten bestond voor een groot gedeelte uit akkers en tuinbouw, veel dieren waren er niet. Op een weiland kon je koeien met zebrastrepen aantreffen. Hun gedrag leek het meest op koeien.

Er waren ook groene gebieden met bomen en planten, zoals je die in het westen zoveel had. Er stonden ook palmbomen, William besloot om zijn festijn bij de palmbomen te laten beginnen. Het was al weken droog dus bijna alles wilde nu goed branden. Het duurde even voordat de schors van de eerste boom vlam vatte. William had rekening gehouden met de wind zodat omringende bomen ook snel zouden branden.

Toen de brand ongeveer vijf minuten duurde wees Annie, weliswaar op grote afstand van William, naar de rookontwikkelingen.

Het oosten vormde duidelijk een punt naar het zuiden, het land werd hier dus smaller. Het was de verwachting dat ze oost Mythica bijna compleet hadden afgelegd. De ruimte voor William om te ontsnappen werd dus ook steeds kleiner.

De groep liep richting de rook aan de horizon. Rook die alleen maar leek uit te breiden.

De pyromaan had na de palmbomen nu ook een gedeelte met struiken in brand gezet. Twee vogels die in die struiken bivakkeerden vlogen rakelings over William heen, die enorm schrok.

Toen William voor het eerst naar het noorden keek, zag hij de contouren van vijf mensen, die zijn richting opkwamen. Om zijn achtervolgers te misleiden maakte hij 50 meter meer naar rechts nog een vuur, met een fakkel nog in zijn hand. Nu moesten de achtervolgers kiezen: zuid of zuidwest. Ook in het zuidoosten stak William zijn fakkel in het riet, riet dat rondom een meertje gegroeid was. Met drie lopende branden zette William de sprint erin om zijn achtervolgers af te schudden.

Aanvankelijk lukte dat uitstekend, door de rookontwikkelingen was William voor de groep buiten beeld. Ze wisten bovendien niet meer waar hij was.

Toen Gerold de wacht overnam van Stephan (zonder het alarm aan want dan zou jij in de bewoonde wereld wakker worden) was het bijna geruisloos gebleven. Bas lag aan de andere kant van de ingang en had hij nu zijn ogen of niet? Gerold durfde het niet ze zeggen. Hij besloot een kijkje te nemen in de grot en dat had hij beter niet kunnen doen. De grot was ook schuilplaats voor een aapachtige familie, schepsels een beetje tussen apen en mensen in. Twee kleine mensapeen liepen enthousiast naar Gerold toe.

Gerold schrok aanvankelijk van de soort van apen, maar begon ze toen de aaïen. En dat was ook geen goed idee. Dieper in de grot huisveste de moeder zich en die rook gevaar. De moeder kwam bulderend op Gerold af die het gevaar wel zag aankomen. Gerold pakte een groot rotsblok, zeker 50 kg zwaar, en gooide dat richting moederaap. De moederaap werd vol getroffen en viel om tegen de rotswand van de tunnel. Daar raakten de rotsblokken los en de tunnel stortte helemaal in.

Gerold en de twee kleine apen aan de ene kant en met de moeder als barricade onder de rotsen. De twee kleine apen gingen nu ook door het lint. Ze sloopten rotsblokken van de zijkant om bij hun moeder te komen, maar de tunnel stortte alleen maar verder in.

Voor zover wakker of niet, Bas hoorde de rotsblokken en ingestorte tunnel ook. Hij kwam polshoogte nemen in het begin van de tunnel. De kleine mensapen kwamen op Bas af maar met in elke hand een steen schakelde Bas de kleintjes uit. “Wat heb je nu gedaan!,” snauwde Bas naar Gerold. En maak die andere achterlijke ook wakker,” hij doelde op Stephan.

“We moeten door de tunnel en iedereen die we tegenkomen heeft pech gehad”. Op aanwijzingen van Bas gooiden Stephen en Gerold de rotsblokken aan de kant. Er ontstond een smalle maar wel lage tunnel. Na een aantal meters zagen ze de moedermensap total loss tussen de rotsblokken liggen. Na nog een meter of vijf zagen ze weer licht aan de overkant. Dit was het vervolg van de tunnel, niet ingestort. Hier waren geen mensapen meer maar wel zandbijters. Zandbijters gedijen het beste (logisch) in het zand.

Ze lijken op schildpadden, maar lopen een stuk sneller en hebben de klauwen van een schorpioen.

Het drietal zette de punt van de schoen onder deze beesten om ze vervolgens weg te schoppen. Gerold had een voltreffer: de zandbijter nam hij vol op de slof en vervolgens spatte het beest op de rotsblokken uit elkaar.

De tunnel was zeker 100 meter lang. Het middenstuk was hoger en ruimer en geen beesten hier aanwezig. Het was net alsof het lichter begon te worden. Ze hadden nu een fakkel branden, en dat was het.

Na driekwart van de tunnel te hebben afgelegd begonnen ze gerommel achter zich te horen. Het ingestorte gedeelte hield geen stand. De rotsblokken bovenop wonnen de strijd voor wat betreft de zwaartekracht. Het begin van de tunnel stortte in en dat veroorzaakte een kettingreactie. De hogere rotsblokken kelderden naar beneden en maakten de tunnel onbegaanbaar. Zeker tot de helft was de tunnel al ingestort. Bas zag en hoorde de bui hangen: de gehele tunnel stond op instorten.

“Ren voor je leven,” zei Bas en hij begon te sprinten richting uitgang.

Gerold en Stephen zagen hun baas wegllopen en besloten dat ook te doen. Maar Bas had een ruimte voorsprong en de rotsblokken kon je steeds dichterbij horen. Op een gegeven moment werden Gerold en Stephen in de kraag gevat: het was de moederaap, die uit wraak uit was nu haar kleintjes niet meer leefden.

De drie waren in gevecht toen de instortende tunnel ook hun had bereikt. De mensaap had haar wraak, Stephen en Gerold werden ook bedolven door de rotsblokken. Bas haalde net op tijd de uitgang. Wel kreeg hij nog een verlaat rotsblok op zijn hoofd, net buiten te tunnel. Bas raakte bewusteloos en lag op de grond, aan de ingang, tevens uitgang, van de tunnel. Zonder het te weten hij zijn bestemming bereikt: het zuidoosten van Mythica.

Ondertussen ging de jacht op William door. Het groepje besloot gewoon naar het zuiden te lopen. Dan hadden ze de grootste kans om William te ontmoeten. William zocht na de drie vuren die hij gesticht had nog een nader doelwit, maar het was vooral wit zand wat hij aantrof. Uit zijn ooghoeken zag hij een oase met bomen. Hij glimlachte.

Peter ging de branden niet blussen, omdat er niet direct gevaar was voor mensen. Bovendien mocht William niet opnieuw ontsnappen. Marina, Annie, Tom en Ralph volgden hem.

“Laten we hier verspreiden binnen gezichtsbereik”, zei Marina. En zo gebeurde het en Peter zag plotseling een gedaante, gedeeltelijk verbrand en kleren met opvallende kleuren. “William”, zei hij.

En William draaide zich om, keek en liep hard weer weg. Peter concentreerde zich, zijn beide handen gingen richting de grond en toen weer omhoog richting de pyroomaan.

William stond plotseling stokstil door de ijspegels die Peter om zijn benen had getoverd. Zou Peter de genadeklap toebrengen? Was hij voor het eerst in staat op een mens, hoe slecht dan ook te doden? Donkere wolken pakten zich samen in het gebied waar het tweetal zich ophield. De andere drie waren ook gearriveerd en keken vol verwondering naar de verrichtingen van Peter.

Peter gaf tegen zijn vrienden aan afstand te houden. Waarom werd snel duidelijk. Er verschenen flitsen in de donkere wolken.

Zonder ook maar een seconde pauze knetterden de bliksemstralen naar beneden. Hoewel Peter zelf ook gevaar liep leek hij juist energie te krijgen van de elektriciteit. De tweede klap kwam voor William terecht, die flink geschrokken terug deinsde. De volgende klap zou wel doeltreffend moeten zijn, Peter kon hun locatie nu goed inschatten. Door alle vrijgekomen energie was hij niet afgemat maar energiek. Hij maakte zich op voor de beslissende aanval, zo leek het. De lucht lichtte helemaal op en terwijl de energie zijn weg door de donkere wolken zocht verdween William... in het niets.

In de ziekenhuiskamer waar William in coma in leven werd gehouden had zijn familie over zijn lot geoordeeld. Ze wilden William niet als kasplantje laten leven en ze wilden zeker geen pyromaan in leven houden. Een in het leven geroepen commissie dacht er ook zo over en wilde het liefst van hem af

Het was in ieder geval geen Peter die hem verwoest had, al had dat ook gekund. Ralph, Tom, Annie, Marina en Peter waren aan het einde gekomen van hun belangrijke taak. Nu moest de baby prinses nog gevonden worden om de monarchie in stand te houden.

De groep was benieuwd hoed de zuidkust er uit zou zien. Ze meenden eerder al golven te horen. Het land werd smaller en aan beide kanten groeiden bomen. Vanuit de bomen klonken onbekende vogelgeluiden. Ze kwamen uit bij een brug. Toen ze de brug wilden oversteken, zakte het voorste gedeelte van de brug naar beneden. De groep gleed baar beneden en kwam op het zachte gras terecht. Varens, struiken, dit deed er veel denken aan hun aankomstplaats in het begin van het avontuur. Links was een stad zichtbaar, waar niemand nog van had gehoord.

De stad was gemaakt van kasseien, waar ook de gehele Longway van gemaakt is. Twee mannen uitgedost in gewaden deden de poort open van dit stadje. “Welkom in Forgotten City” spraken de mannen bij aankomst van de groep.

“Loopt u mee”. De binnenplaats was een verzameling van nieuwe mensen en dieren. Zo zag men een ruiter op een paard met 6 poten. De ruiter wees naar plekken waar anderen in groepen zich weer opstelden. In het stro waren enkele blauwe kippen zichtbaar, die aan het broeden waren op eveneens blauwe eieren.

“Ik ben Sjakjh”, sprak de ruiter. Hij verliet zijn paard en opende een deur van een gebouw. “Uw kleindochter.” Hoewel Peter al veel had meegemaakt dit weekend, was dit toch de overtreffende trap.

Zijn kleindochter, de prinses van Mythica lag in een bed omgeven door drie vroedvrouwen.

De monarchie was gered, als de baby terug kon worden gebracht naar Kingstown als bewijs. Van Bas hadden ze geen last gehad, wat er van hem geworden was wisten ze ook niet. Ze hadden verwacht dat Bas hun zou inhalen.

Ze besloten in Forgotten City te overnachten, maar eerst werd er een feestmaal voor de gasten georganiseerd. "Waar loopt het pad heen met mos, zacht gras en varens?" vroeg Marina zich die morgen na het feest af.

Sjakjh maakte duidelijk dat iedereen die het pad helemaal volgde, zou verdwijnen en nooit weer terug zou komen. "Maar dit lijkt wel een kopie van de aankomst in West Mythica", vervolgde Marina. "Is het een poort naar een nieuwe wereld?" "Dat is niet onmogelijk", zei de Sjakjh. "Maar nogmaals: niemand komt hier terug."

De groep wacht een lange terugtocht. "Weet je wat me opgevallen is?, zei Annie. "Alarm of geen alarm we zijn hier gewoon gebleven. Ik kan de groep hier naar toe halen, maar ik denk dat we op elk gewenst moment terug kunnen".

Plotseling veerde Tom enthousiast op. Het vlot dat hij eerder gebruikt had om in het oosten te komen zag hij links half in het riet verscholen. Het vlot was de stroming gevolgd tot aan het zuidoosten.

Mythica moet een eiland zijn, vervolgde Tom. We kunnen over het water terug naar het startpunt. "Je hebt het vlot voor jezelf gemaakt. We zullen nog flink moeten timmeren zodat de gehele groep er op past," vervolgde Ralph.

Het vlot was te klein, maar wel zeewaardig tijdens Tom zijn eerdere tocht.

Besloten werd het vlot groter te maken, onder regie van de oorspronkelijke bouwer Tom.

Marina wilde Peter spreken. “Ik ga niet mee. Ik ben te nieuwsgierig naar het portaal, Ik voel de aantrekkingskracht.” “Ik moet hier wel blijven, in ieder geval tot de prinses 18 jaar wordt en de troon kan bestijgen”, zei Peter.

“De handlezeres in Witch Hunt vertelde mij dat ik een keuze moet maken, jou hier of jou in de normale wereld. Als je het goed vindt dan zouden we kunnen samenwonen”. Er verscheen een glimlach op Peter zijn gezicht en hij gaf Marina een zoen. “Ik moet nu gaan”, zei Marina. Ze wandelde over het zachte gras en mos, enkele takken van varens en struiken overwoekerden het pad zonder dat Marina er last van had. Nog een paar meter en dan zou ze in een nieuwe wereld zijn, daar was ze van overtuigd.

Vlak buiten de tunnel van west naar oost lag Bas. Hij was de enige overlevende van de tocht door de tunnel. Zijn hoofd was geraakt door een steen uit het plafond van de tunnel. Zijn twee reisgenoten hadden het niet gered. Die waren bedolven door de vele stenen.

Bas had lange tijd bewusteloos, net buiten de ingang van de tunnel, op de grond gelegen. Hij kwam met een hoofdpijn bij bewustzijn. Bas wist niet of Peter en zijn groep de zuidoostkant al gehaald hadden. Hij wist ook niet of de pyromaan het zwijgen was opgelegd. Het was net of hij oostelijk een smeulend vuurtje waarnam. Bas besloot verder naar het zuiden te trekken. Het land werd al steeds smaller, hij zou spoedig de kust bereiken, maar vandaag nog niet.

Bas had misschien een halve dag gelopen, maar vooral door zijn hoofdpijn besloot hij voor de nacht een plekje te zoeken. Hij sprokkelde wat droog hout uit de omgeving bij elkaar en legde er wat droog riet op. Hij maakte een vuurtje en had een door hem gevangen konijn op de rooster neergelegd. Het konijn zag er net zo uit als in de wereld zonder dromen, alleen was het konijn helemaal groen gekleurd.

Bas genoot van het 'konijnenvoer' en besloot het vuur aan te laten, je weet nooit wat voor dieren je liever niet tegenkomt. Toen hij bij bewustzijn kwam was hij in ieder geval niet aangevreten door een dier.

De dag erop werd Bas werd al vroeg wakker. Het was nog donker. Hij besloot het vuur uit te maken en ging zich wassen bij een klein beekje. Daar kon hij ook zijn dorst lessen. Er lagen gekleurde kippeneieren bij het beekje. Bas sloeg ze kapot en slurpte de inhoud van drie rauwe eieren naar binnen. Hij besloot zijn tocht te hervatten, hij schatte in niet veel tijd te hebben. De tunnel had vertraging veroorzaakt in verhouding met de lange route via het moeras.

Bas kwam geen mensen tegen en in de verte waren de contouren van de daken van een stadje zichtbaar. Dat moest Forgotten City zijn. Natuurlijk was ook Bas op de hoogte van het bestaan van Forgotten City, al was hij er maar een enkele keer geweest. Om de prinses en Peter te vinden kon hij het beste maar naar hun groep zoeken.

Bas herinnerde zich de ingang van Forgotten City met het luik dat naar beneden klapt waardoor je er vanaf glijdt en in de stad arriveert.

Bas zag recht voor zich Marina, de groep Peter en prinses stond verdekt opgesteld. Peter liep nu in een halve looppas achter Marina aan.

“Kijk uit,” schreeuwde Annie, net op het moment dat Marina door het portal verdween en op twee stappen gevolgd door Bas die ook het portal bereikte en er doorheen liep.

En zo gingen de Mythica bezoekers van het eerste uur, Marina en Bas, als eersten door dit nieuwe portaal. Goed en kwaad, zoals dat ook in hun dromen was geweest. Helemaal als eerste waren ze niet, geen idee wat voor wereld daar op hun wachtte.

Marina liep rechtdoor over het pad dat er bij aankomst ook zo uit zag. Je kon ook rechtsaf, daar was een bordje aan een paal bevestigd met de tekst: West >. Toen de uitgebreide vlot klaar was werd deze gebruikt om de in theorie snelste weg af te leggen: van zuidoost naar zuidwest over het water.

Op het vlot hadden ze een klein torentje gespijkerd met daarin de jonge prinses. Daarom heen Tom als kapitein, Ralph en verder Annie en Peter. De groep had de verwachting snel naar het westen te kunnen varen om daar te landen bij het beginpunt.

De lange reis en het gevaarlijke moeras werden hiermee vermeden.

Het water was helderblauw en daarmee waren ook een groep zwaardvissen zichtbaar die het vlot volgde. Twee zaagvissen zetten hun bek in het vlot en begonnen letterlijk te zagen. Niet als een decoupeerzaag, maar wel zo snel als een gewone zaag. In dit tempo was het vlot binnen 30 minuten in tweeën.

“Laten we het vlot steeds draaien”, riep Tom. “Tot ze weggaan en als ze tenminste weggaan”. Met de twee peddels die ze voor de tocht gemaakt hadden, roeiden constant aan de rechterkant en maakten rondjes. Voor de zwaardvissen was het moeilijk zagen en hun pogingen stopten al snel.

Na een half uur varen (ze hielden de kant steeds in zicht) volgden er rotsen in het water, dit moest ongeveer op de helft van hun tocht zijn. Bij het aanvangspunt in het westen waren de rotsen onbegaanbaar. Ook nu moesten ze er omheen varen, maar ze bemerkten een sterke stroming. Deze stroming zoog de vlot richting de rotsformatie. Deze rotsen waren gedeeltelijk zichtbaar, maar ook onderwater aanwezig. De kleine prinses vermaakte zich prima, ze kraaide het uit van plezier.

Toen de boot met behoorlijk wat vaart op de rotsen vaarde, brak er paniek uit. Tom belandde na de aanvaring met zijn hoofd op de rotsen. Het gesteente kleurde rood. Peter wist de prinses vast te pakken toen het vlot strandde. Annie en Ralph waren ongedeerd. Met een T-shirt werd verband aangebracht om Tom zijn hoofd, maar Tom had veel bloed verloren.

Ze besloten de baby weer in haar torentje te zetten en Tom zocht een plek zittend tegen het torentje aan. Zo gingen zo dicht mogelijk langs de walkant om de rotsformatie heen. Nog een paar kilometer te gaan en ze bereikten de startpositie van hun avonturen, ook de plek waar ze als groep mee waren begonnen, al was Marina niet meer van de partij.

Na de rotsen was er nog steeds stroming, maar in hun voordeel dat wil zeggen met de stroom mee. Tom was ondertussen niet meer bij kennis. Zijn situatie leek zorgelijk. De bloedende Tom lokte ook weer bepaalde vissen aan, maar gelukkig geen haaien, als die in Mythica bestonden. Of toch wel... Ralph wees met zijn vinger naar een gigantische vis of was het een zoogdier?

Het beest had een reuzenvin en maakte een duik, om tientallen meters later weer boven te komen. Maar dan wel in hun richting. Ze moesten zien om het land te bereiken voordat dit beest hun had bereikt. “Zeker 40 meter lang”, zei Annie die normaal gesproken niet zo gauw bang is, maar schrok toen ze het monster zag naderen.

Ze besloten zo dicht mogelijk tegen de wal aan te varen, zonder dat er een mogelijkheid was om aan wal te gaan. Maar dat kon toch niet lang meer duren?

Tom’s bloed druppelde nog in het water en het roofdier, dat in hun richting zwom, had blindelings het vlot weten te vinden.

De reuzenvis besloot nog maar eens te duiken zonder boven te komen. Eigenlijk was dit veel enger dan de wetenschap waar de reuzenvis zich bevond. “Kijk daar”, riep Annie en wees naar de startplek van het Mythica avontuur. Ze waren tot op een honderd meter na genaderd. De roofvis kwam weer boven en sprong nu helemaal omhoog om zich weer in het water te laten vallen. Het was alle hens aan dek op het vlot vanwege de hoge golven.

Het beest was hun genaderd en was vastbesloten dit hapje hem niet te laten ontgaan.

Peter had een idee en greep in. “We moeten het vlot verlaten en Tom achterlaten. Tom is dood maar kan onze redding betekenen. Hij zal voor oponthoud zorgen. Ik neem de baby mee en we zwemmen naar het startpunt”.

De anderen knikten. Annie voelde geen pols meer bij Tom. Als ze niet ingrepen dan werden ze visvoer. Peter sprong met de baby op zijn borst het water in. Beide verdwenen even onder de waterspiegel, maar waren even later weer aan de oppervlakte. Annie en Ralph sprongen nu ook in het water en vlak erna konden ze het hout van hun vlot horen splijten: het enorme beest had zijn tanden erin gezet. Met Tom als aas op het vlot hadden ze net genoeg tijd om naar de waterkant te zwemmen. Ze waren gearriveerd bij het startpunt van hun reis en klommen aan wal. De reuze walvis probeerde met zijn kop op de wal nog een hapje te verorberen. Toen dat niet lukte volgde er een grote plons toen het monster zich omkeerde en weer richting zee zwom.

De groep besloot eerst uit te rusten en ze aten bessen die je nergens lekkerder kan vinden. Het laatste gedeelte van hun reis was van Kings Valley naar Kingstown. Zonder Marina, boss Bas en Tom, maar met de baby prinses bereikten ze uiteindelijk hun bestemming. Het was druk in deze plaats, de hoofdstad van Mythica.

Ze werden aangesproken door de heks die eigenlijk alleen handen kon lezen en in de toekomst kon kijken en bovendien gevoel voor humor had. De mevrouw die ze in Southpoint hadden ontmoet. Zij had het voorgevoel gehad dat onze vrienden geslaagd waren in hun missie en ze bracht de groep naar een plek op het gras waar een heuse feesttent stond opgesteld. Ze verzochten Peter met de baby naar de – wij zouden het burgemeester noemen – plaatselijke hoofd te brengen om de baby te laten erkennen. Naast hem stond de vrouw uit Southpoint die positief advies uitbracht. De baby werd erkend als prinses en Peter werd benoemd tot regent tot de prinses 18 jaar zou worden en ze tot koningin gekroond zou worden.

Op het moment dat er gegeten en gedronken werd begon de lucht heel donker te worden.

Er vielen bakken regenwater uit de lucht en Peter deed helemaal niets, hij glimlachte alleen. Na een hele lange tijd zonder regen kwam het nu met bakken uit de hemel. De feestvreugde werd er alleen maar groter door.

Toen Peter weer thuis was aangekomen, ging de telefoon al over voordat hij Marina kon bellen. Het was Marina zelf. Ze vertelde al een voorgevoel te hebben dat Peter weer 'in het land' was. In Marina's woning gingen ze later samen wonen.

Ze besloten niet meer in dienst van Bas te willen werken, maar hun eigen administratiekantoor te openen, in de woning van Peter.

Natuurlijk vroeg Peter wat er achter het portaal te zien was, waardoor zei en ook Bas doorheen waren gegaan. "Ik herinner me een fel geel prachtig licht. Maar verder niets, helemaal niets", zei Marina.

Einde

Gerda Kwast leverde de prachtige foto op de voorkant. De andere foto's heb ik zelf genomen. Ik hoop dat ze een beetje representatief zijn aan hoe Mythica er in mijn ogen uit moet zien.

December, 2021. Wiebe Post.